

Uši a Vítr

M. HOJNÁ | J. DIVÝ | V. ROHÁČ | M. MARUSJAK | V. LANDA | M. VÁCLAVEK | J. NIKDO | V. J. HORÁK | I. KREJZEK | T. ODPAD | S. KARÁSEK & T. CEJP | L. VLACH & J. KAČUR | J.E.F.

Rozhovor: Ivosh Krejzek

Seznámil jsem se s Tebou za velmi zvláštních okolností. Vlastně skrze Tvoji ženu Pavlu, o které jsem se dověděl velmi zprostředkovaně, že její manžel prý (dobře) píše. Zajímalo mě to, taky ta „pracovní“ souvislost (dobažovačem byl jeden z mých „indiánských pomocníků“ v tehdejší redakci). Pak jsem se o Tobě dozvěděl řadu dalších pozoruhodností, které si vzájemně nežadaly (o tom později). Jak Tě vůbec napadlo zabývat se literárním útvarem, kterému se říká „báseň“?

Ony to až tak zvláštní okolnosti podle mne asi ani nebyly. Šlo pouze o obyčejnou náhodu. S Pavlou jsem tehdy ještě jenom randil a dal jsem jí na přečtení nějaké svoje „knížky“, které si vzala s sebou do práce v pekárně a ty dva Tvé mladé „indiánské pomocníky“, jak jsi je sám označil, prostě zaujaly. Napsal jsem toho v té době požehnaně a vydal přešel. Bylo co rozdávat. No a jak mě napadlo zabývat se veršováním, na to odpovím jednoduše, i když si nejsem stoprocentně jistý, zda věci, které píšu, jsou typické pro literární útvar, který v otázce zmiňuješ. Začal jsem s tím už v pubertě, zřejmě pro pobavení kamarádů a kamarádek. Tedy zřejmě proto, že po těch letech se mi to všechno postupně vykouřilo z hlavy.

Ivosh Krejzek, autorské čtení na festivalu LES, rok 2014. Fotografie Z. Vykydal.

No, říkáš náhoda, a že to zas tak „zvláštní okolnosti“ ani nebyly. To se mi ale nezdá. Když jsem po nějaké době narazil na boдрého Marka Sobolu (tiskaře a polygrafa, zpěváka Kapely Soboly), hned na mě vybrkl: „Ty znáš Krejzka?!“ A než jsem vůbec stačil reagovat, spustil: „No ten byl úžasný! Přijel vždycky za mnou do práce s ještěrkou, která zastavil před barákem!“ Atd. Zkrátka nechával sis u něho vázat svoje samizdaty, jak jsem pochopil. Jak jsi narazil na Marka? Musel's přece o něco vážně usilovat, nezdá se mi, že by to bylo jenom pro povyražení přátel. Vidíš to taky tak?

Festival spodních proudů:

24. března 2018 v divadelním klubu Paradox v Brně proběhne další ročník Festivalu Spodních proudů. Vystoupí Herman Traumer, OTK, Sounds of Occupation a Spytihněv. Tolik parády za 120 Kč a v příjemném divadelním prostoru s popelníčky.

19:00 HERMAN TRAUMER

Alter ego Ivoše Krejzka – básníře fekálů a trolejů z Brna. Tento podivuhodný mandarin se obklopil hudebníky z několika spřízněných hudebních těles, jako jsou Hynkovy zámky, Metakurg nebo Čočka a pod pohrůzkou bolestivých sexuálních praktik nešťastníky donutil zhudebnit své básně. Vznikla tak tvárná hmota tesaná a hnětená brněnským velikánem, který samizdatem vydal více jak čtyřicet sbírek svých prokletých textů. Herman Traumer – Chinaski chudých.

20:30 OTK

Česká kapela hrající směs alternativy, syrového rocku, a noise. Byla založena roku 1988 v Praze. Skupinu umělecky vede zvukař a majitel slavného nahrávacího studia Ondřej Ježek. V roce 2003 získali OTK za svou desku SONA A KUVA cenu Anděl v kategorii Alternativní scéna, ve které následující album Okolo bylo vyhlášeno Albem roku 2008. Každý nový počín kapely se od předchozího hudebně výrazně odlišuje (Sona a Kuva je oproti předchozímu KOT výrazně klidnější a poetičtější, zatímco následující album Okolo patří k tomu nejtvrdšímu, co zatím OTK vydali), mezi jednotlivými prvky však patří Ježkův charakteristický, melancholický, místy křičený, jindy až recitující zpěv, melodická inovativnost, syrové kytary, vytříbený zvuk a hypnoticky repetitivní, leč instrumentálně zdatná rytmická sekce. Texty jsou většinou symbolické, nepříliš rozsáhlé, v refrénu se často opakuje jediná věta...

22:00 SOUNDS OF OCCUPATION

Objev roku 2016! Irčan Paul O'Connor (vokál a bicí), společně s nenkovskými hudebníky Lukášem Robkem na basu a Martinem Bystřickým na kytaru, skládají svoji poctu devadesátkám. U vydavatelství Ears&Wind Records vydali beznadějně rozebraný debut The Same River Twice a byli zastoupeni na sampleru vydavatelství Na vlně hořícího psa. Zní to trochu jako Nirvana a říká se tomu indie rock... Vlastně už nezní. Je tam ještě Škoták. Bystra to říkal.

23:30 SPYTIHNĚV

Legenda z Rožnova pod Radhoštěm, parta opilců a vagabundů. Název kapely není odvozen ani od stejnojmenného přemyslovského knížete, ani od obce v Dolnomoravském úvalu, jedná se o prachspoustou kombinaci výrazů „spít se“ a „hněvat se“, tedy SPYTIHNĚV. Je to cosi nesourodého a věčně se hašteřícího, dohromady to však vytváří něco ohromně přitažlivého, máte-li, stejně jako my, poněkud pokřivený vkus.

Celá moje tvorba jsou básně o lásce

Koneckonců máš pravdu, nic se neděje jenom tak náhodou. Rok 1996 byl již několikátým rokem mé tvůrčí pauzy. Ne že by se mi nedostávalo invence, ale prostě jsem se na to svým způsobem, jak se říká, vybodl. Nápady, které si běžně zapisuji, abych je nezapomněl, jsem ignoroval, neměl jsem potřebu se něčím zviditelnovat. Žil jsem si v klidu rodinným životem, denně jsem chodil do práce, občas s kamarády na pivo a dál už nic. Tohle obvykle s člověkem dělají ženský, tak nějak si ho omotají kolem prstu a cloumají s ním ze strany na stranu tam a zpět, až se nakonec vzdá svých zálib, svých koníčků a věnuje všechn volný čas jim, a právě tehdy mě navštívil můj dlouholetý přítel, malíř a ilustrátor, Venca Roháč, a řekl mi něco jako: „Ty jsi dřív psal takový ty dobrý legrační básničky, vole. Tak proč je nepíšeš dál?“ Což mě vcelku nakoplo, na Vencu jsem vždycky dal, a začal jsem zase psát, ale ne tak jako předtím, pár věcí do roka, ale hromady různých šíleností, který jsem ani nefiltroval, jestli jsou dobré, anebo ne, a rovnou je mlátil do těch svých samizdatů, co jsem vydával jeden za druhým.

V roce 1997 vyšel první s názvem „Slavnostní připítek“ a okolo roku 2002 už to dělalo slušnou hromadu a tak jsem s tím přestal.

Bylo to takový zvláštní období, dost mi tehdy s realizací těch „knížek“ pomohl bratránek mé bývalé ženy a právě on mě seznámil i s Markem Sobolou. Mluvil o jakémisi „šlenci“, který dělá u nich v práci, a mohl by mi pomoci konkrétně s vazbou.

Nějakou dobu jsem kvůli vazbám chodil do jednoho knihařství, ale majitel toho podniku už časem nevěděl, kolik si má za práci nechat zaplatit. Neustále zvyšoval cenu, a já tedy z pochopitelných důvodů hledal alternativu.

Marek mě seznámil s dalším svým kolegou, a právě díky němu vyšlo ještě asi třicet sedm

titulů. Pokaždé, když jsem se za Markem stavil, tedy celkem sedmdesát čtyřikrát, když započítám všechna předání knih k vazbě a poté jejich vyzvednutí, na mne Marek působil sebevědomým dojmem. Neustále hovořil o své tvorbě, kterou mi ale v té době neukázal.

Pouze mi před nose mával jedinou kopii své knihy básní a říkal, že to je taková bomba, že mi to ani nemůže půjčit do rukou, natož abych byl počten tím, tak dokonalou věc si přečíst. Nikdy mi ale neopomněl sdělit, že jeden z výtisků, a to v případě každé mé knihy, si vzal již dopředu, abych se nemusel obtěžovat tím, že mu ji budu muset věnovat.

Marek je skvěle kluk, dobrý kámoš. Líbí

se mi, jak s Lubošem Vlachem dělají časopis DNO. Jeho knížka „Od zítřka žirafy nejím“ získala dobrou pozici vzhledem k umístění v mé knihovně.

Pochopitelně mě vždy šlo o něco víc, než jen o pobavení kámošů a kámošek. V předchozí odpovědi jsem to schválně zlehčil. Psaní mě přinejmenším vnitřně uspokojuje a pokud neuspokojuje mě, tak uspokojuje alespoň mé alter ego, Hermana Traumera. Koneckonců Herman před pár lety neustál mé literární flákání a vydal svoji vlastní samizdatovou sbírku básní „Chyt si svého bobra!“ Celý náklad této sbírky byl během měsíce rozebraný, to se mně osobně s žádnou mojí sbírkou nikdy nepodařilo. Dříve jsem rád dělal i autorská čtení, rád jsem si přímo před publikem zpětnou vazbu ověřoval, že to nedělám zbytečně nebo jenom sám pro sebe. V poslední době už ovšem čtení svých básní víceméně odmítám, i když samozřejmě jsou lidé, kterým bych to neodmítl nikdy, a to jsou: Vladimír Havran Smýkal, Vladimír Jaromír Horák a Venca Roháč.

No, to by s Tebou děvčata dnešní, těžce feministický podle toho, jak chlap ve svých základních rolích upadá do infantilility či impotence, zamávaly (při četbě Tvého názoru na rodinu). Konec konců, mám za to (to je asi taky rozčílí – no, snad to Apolena ani Saša nebudou čísti), že k tomu přišly, k těm přebnaně emancipačním postojům, dost nezaviněně. Brání prostě Matku Gaiu, když chlap stojí za starou belu. – Ale více k tématu: Fido Ti kdysi říkával Básník-prasák, s obledem na Tvé „obscénnosti“ ve většině textů (těch, které jsi kdysi čítával třeba U Sucháča nebo v Boru). Vždycky jsem Tě litoval: Škoda, že už neexistuje mravnostní policie! Kdyby existovala, Ivoš by byl mnohem slavnější, a nestálo by pod pódiem 5 lidí, nýbrž by bylo narváno, ve dveřích policajti s klepetama, a nadšené diváctvo by Ti viselo na rtech, kdy už konečně se „podřečneš“, a přestoupíš zákon – a klepeta radostně zacvaknou. Bylo mně to dost líto, protože jsem to cítil vůči Tobě jako nespravedlnost. Kvůli blbému zákazu cenzury, abych se vyjádřil rádně puritánsky. – Závis jednou při řeči prohlásil: „Já nechci psát sprostárny. Mně se rovnou sy-pou z drčky!“ Co Ty na to?

Ve věcech, které píšu, rozhodně nemám zájem ženy stavět na nějakou druhou kolej, vážím si jich a беру je jako rovnocenné partnery jak v práci, tak v rodině. Možná je sem tam nějaký můj veršík může podpíchnout, ale nejsem ten, který by je schválně svou tvorbou toužil deptat. Chci, aby moje básničky byly pro pobavení, a ne někomu ke vzteku, nebo aby je přímo nenáviděl. Dělán si legraci

ze všeho lidského i nelidského a v dost případech i sám ze sebe.

Zjistil jsem také, že čím větší šílenost vymyslím, tím víc se to líbí holčkám než klukům. Před pár lety jsem na jednom svém čtení četl báseň s názvem „Proč ještě dnes nebudu v čítankách pro základní školy a děti se nebudou nazpaměť učit moje básničky“, která pojednává o sexu s učitelkou po vyučování ve škole a shodou okolností na tom čtení byla moje učitelka dějepisu ze základní školy, která je známá svými feministickými názory. Po čtení za mnou přišla a zeptala se, jestli to, co je v obsahu básně, si o učitelkách opravdu myslím. Usmál jsem se a odpověděl, že ano. Také se usmála a nechala si k básničce, kterou si ode mě vzala vytištěnou, napsat věnování. Bylo jí jasné, že je to jenom taková vtipně napsaná fikce. Je to prostě věc názoru. Někdo mou tvorbu zvládne, a někdo ne, a ten kdo ne, si možná ještě nic nepřečetl od jiných autorů, kteří se věnují podobnému typu poezie, protože kdyby si od nich něco přečetl, asi by zjistil a pochopil, že jsou i tací, kteří ve svých pracích nešetří „sprostými výrazy“ tolik jako já. Musíš uznat, že tak zvaná „sprostá slova“ v mých básních zase tak často neuvidíš, snažím se je co nejvíce nahrazovat metaforami. Chci, pokud možno, docílit vtipné pointy, ne však za každou cenu.

Muž s tváří černého bobra, všem známý pod přezdívkou Fido, mě sice kdysi označil „sprostým básníkem“, ale to už je hodně dávno a každopádně v současnosti je všechno úplně jinak, protože zmoudřel a dobře ví, že téměř celá moje tvorba jsou básně o lásce.

Fidovi se tyto romantické záležitosti líbí a možná hlavně díky tomu jsem od něj dostal šanci moderovat spolu s Markem Sobolou několik ročníků festivalu Krákor a doufám, že tomu tak beze změny bude i letos. Později mi dal i velkou šanci ve své finské kapele, ze které jsem byl pro neúčast na zkouškách a koncertech sice již vyhozen, ale to nevadí, prostě šance chytit se možnosti hrát se skutečnými hudebníky tu byla. To mi už nikdo nikdy nevezme.

Vím, že byly doby, kdy mé básničky mohly někomu připadat mírně na hraně. Možná by si na mě nějaký ten cenzor, kdyby tedy, jak píšeš, nebyla cenzura zrušena, smlsl, ale dnes už ne, dnes by se na mé vystoupení, kdybych někde četl, vypravil zbytečně. Stalo se mi už i to, že mi lidé po čtení řekli, že jsem to měl ten den nějaké uhlazené a že se to ani nepodobá tomu, co jsem psal dřív. Zkrátka šetrím „vulgariismy“, ovšem jsou i ti, kteří na ně čekají, kterým chybí.

Samozřejmě všechna ta „kouzelná“

slůvka dobře znám a mezi řádky své poezie je zasévám velmi spoře a hodně přemýšlím, jestli jsou tam obsahově opravdu nutná. Tím ale netvrdím, že se tam občas nějaký ten výraz pro zpestření neobjeví. V takovém případě se dočkají ti, kteří na něj čekají. No a ti, pro které je neočekávaným, a cítí se být zhnuseni, jím dostávají pozeňání k možnému odchodu. Asi nejsem nějaký šílený odborník na poezii, ale mám ji rád, mám ji rád z celého své-

vlastní oči. Čeština je krásný jazyk, tak tvárný...

Máš pravdu. Skutečná sprostota je ve způsobilu uvažování, tedy v duši více než ve slovech. „Čistému vše čisté“, jak se říkávalo. – Ale ještě k té „pointě“ básni. Verlainne kdesi říká zhruba: „Pointa básně zabít stačí“. A pak se podívejme na Juru Krchovského – výsostného básníka –, u něhož posluchači na „pointy“ (ač je často znají) bla-

U mě to funguje tak, že když si myslím, že to, co jsem napsal, není tak úplně ono, jak by mělo, prostě zavolám Vencovi Roháčovi a poprosím o jeho názor. Nestalo se, že by cokoli zhodnotil neobjektivně. Pokud se mu to nelíbí, rovnou mi to řekne a tak to má být. Nemá cenu se nechat vychvalovat od kamarádů jenom proto, že jsou to kamarádi a neodvážejí se ti říct, že jsi napsal totální blbost.

Co se týká soudobých básníků, ani s těmi se nemohu srovnávat a pointy v básních jsou věci toho, jak to kdo cítí, prostě jsou lidé, kteří píšou básně s pointami a jsou lidé, kteří píšou básně bez point, a také to jde. Opravdu nemám rád zbytečná básnická klání, každý si tvoří to svoje. Sám jsi mi vždycky říkal: „Piš to, čemu věříš.“ No, někdy si nejsem úplně jist, že tomu naprosto věřím, anebo že by mi mohli uvěřit čtenáři, ale na nic si nehraju. Nejsem žádný náfuha, taky není na co, protože to, co mě napadá a z čeho skládám své verše, může přece napadnout každého. Někdy stačí jen naslouchat a dívat se kolem sebe. Za stresovou záležitost беру pouze situaci, kdy jsem v noci unavený a jdu spát a zrovna v té chvíli se mi do hlavy začne cpát nějaký nápad. To je potom masakr. Zpravidla už ležím a tak musím znovu vstát, opakovat si to v hlavě kolem dokola, nahodit počítač, poznamenat si to a často bývá další hodina i víc v tahu. Největší pecky ale samozřejmě nejčastěji vznikají do pěti a méně minut a jsou mnou zaznamenávány klasicky přímo tužkou na papír. Tohle všechno pochopitelně rád dělám pro těch pět lidí pod pódiem, které jsi zmínil v předchozí otázce, právě proto, že tam vydrželi a dívají se na mě, jak čtu, tedy kdybych se znovu rozhodl pro svá autorská čtení, a budu věřit tomu, že ten jeden, co odešel na toaletu, se jistě za chvíli vrátí a bude jich tam stát šest. Dělám to pro ně, ale taky pro sebe, protože poezie je mým koníčkem, takovým tím opravdovým velkým koněm na celý život, a ne prací. Kdyby se stala prací, asi bych se s psaním víc nadřel a nešlo by to tak lehce, jak to jde teď a zapadla by někde do propadlišť zapomnění, kam zapadla veškerá má bývalá zaměstnání, jenom proto, že pro mne byla prací. Nevím, jestli mě v psaní vedou zrovna slova, můžou to být klidně jenom slabiky nebo i celé věty. Vážně nevím, těžko říct. Možná jsou to opravdu ta slova, jejichž rytmus dostane grády zejména ve zhudebněných písňových textech.

Tady bych se zeptal konkrétně: říkáš, písňové texty. Jsou tedy přímo psány jako píseň? Nejdříve text jako podklad pro píseň,

Ivosh Krejcek uvádí kapelu Sounds of Occupation. Křest CD na Velký pátek. Brno, klub Paradox, rok 2016. Fotografie Zdeněk Vykydal.

ho srdce. Co nemám rád, jsou například básnické literární soutěže. Poezie podle mě není sport, každá báseň je jiná, každý básník je jiný a já si rád poslechnu nebo přečtu jakoukoliv poezii. Jistě, že se mi úplně všechno nelíbí, ale přemýšlím o každém napsaném řádku. Jenom naprostý trouba se ve chvíli, kdy někdo na pódiu zarecituje něco ostřejšího, zvedne ze židle právě jen proto, že je to podle něj sprostá a má pocit, že se okamžitě musí evakuovat z hlediště, a asi ho strašně mrzí, že s sebou nemá třeba pláštěnku s plynovou maskou nebo ochranný štít, aby nebyl dalšími verši nějak zasažen nebo zraněn. Možná hořce lituje, že při odchodu ze sálu nemůže projít přes dekontaminační stanici, která by ho očistila od slov, co ho tak vyděsila či zhnusila. A že jsem pár takových človíčků viděl na

žene čekají a nadšeně je odměňují jásotem a potleskem. – Vždycky se mi líbilo, že poezii žiješ, že je jaksi až hmatatelně osou Tvé existence, ač se člověk na druhou stranu musí něčím živit. Ale že slova vše vycházejí. Víš, o čem chceš psát, anebo se (aspoň do jisté míry) necháváš vést slovy a jejich rytmem jako takovými?

Nejsem nějakým zvláštním, natož uznávaným veršotepcem, abych se v čemkoli, byť i jen zlomkem nějakého mála mohl srovnávat s Paulem Verlainem nebo ostatními prokletými básníky. Oni tvořili básně ve své době, dnes je všechno jinak, i když možná ne tak úplně.

Není totiž problém odstřelit báseň pointou, to je hned. Stačí tak málo. Přezeneš to a jsi tam, kde jsi nechtěl být. Často si to ani neuvědomíš a tak musí přijít někdo, kdo tě vnese do reality.

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob Brno

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha, osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny, jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

nebo hudba, do které pasuješ text? Byl jsem nějaký čas zdravotně mimo, dlouho jsem Tě tedy neslyšel, a kapelu „Herman Traumer“ vůbec ne. Jak přišel's na propojení s hudbou? A jakou konkrétně? Improvizaci, nebo „v notách“?

Na tuto otázku Ti odpovím tím, že se trochu ponořím do minulosti. Už jako mladej jsem s klukama ze školy založil kapelu, ale protože jsem se na rozdíl od nich nijak hudebně nevzdělával, tak mě prostě vylili. Nedivím se tomu. Žádnou lítost jsem tehdy necítil, šlo to nějak mimo mě. Dál jsem si psal svoje básničky, na svém starém psacím stole, na kterém je píšu dodnes, a strkal je do šuplíku, kterej

To všechno ale bylo zpracování básniček předem neupravených na písňový text. Když píšu dnes něco, co by v budoucnu mohlo být písničkou, dělám to úplně jinak, a protože je tohle rozhovor pro noviny Uši & Vítr, a ne pro poetickou kuchařku se zaměřením na to, jak uvařit písničkový text, tak neprozradím jak. Zatím jsem tedy psal hlavně verše s tím, že se je někdo pokusí zhudebnit, ale pochoptitelně bych časem rád dělal i texty na již vzniklou hudbu.

Zhruba před čtyřmi nebo pěti lety jsem se domlouval s Martinem Jelínkem, že bych pro Mongolovy městské sady sepsal pár věcí, které by se zhudebnily. Napsal

šených hudebníků (Víta Raška, Marek Dostál, Roman Cerman a Tomáš Kalanďřík), kteří vytvořili sestavu, kterou René pojmenoval podle Hermana Traumer. No a protože v písniích H. T. jsou i ženská party, zpívá s námi jako zpěvačka talentovaná Daniela Rovnerová. Jsem rád, že se to všechno nakonec realizovalo a rozjelo i přesto, že Lukin časem odešel z projektu.

No, myslím, že jsme ty Tvé „činnosti“ probrali dost důkladně, takže pro tuto chvíli bych položil poslední otázku: Myslím si, že každý člověk má jakési „prvopočáteční důvody“, proč vůbec něco dělá, proč vůbec (i když ne vždy) konec konců vstává z postele. Jaká jsou Tvoje obecně lidská přesvědčení, která Tě přenášejí ze dne na den, co – jaksi každému z nich – dodává pro Tebe vůbec nějakého smyslu, jehož opakem je marnost?

Nevím, jestli se mi na tuto Tvoji otázku podaří správně odpovědět. Odpověď na ni může být složitá, ale také může být velmi jednoduchá. Záleží, ze které strany k ní přistoupím. Samotným smyslem všeho toho, co dělám, je v podstatě to, že tu vůbec jsem. Další věcí je, proč tu jsem a pro koho tu jsem. Jsou v životě stavy a situace, které bezprostředně mohou ovlivnit Tvoje já tím, že Tě naučí určitému sobectví, možná ne úplnému, ale částečnému v určitých ohledech. U mě k něčemu takovému před lety došlo, nechci to tu rozebírat, ale dokázal jsem se s tím časem srovnat. Proto to, co dělám, tak dělám hlavně pro sebe a svoje vnitřní uspokojení, což jsem již v tomto rozhovoru naznačil. To je to, co mě každý ráno táhne z postele, proto, abych se mohl věnovat manželce, našemu synovi Ondrovi, abych si mohl zablblnout ze psem, abych se mohl setkávat s přáteli, psát básničky, číst knížky, abych mohl telefonem zkontrolovat mámu, co dělá, abych mohl něco plánovat v kapele nebo krmít s ostatními důchodci v parku holuby, prostě dělat úplně obyčejný věci, když už tady tedy jsem a dožil jsem se toho.

Své verše píšu pro všechny ty, kterým se to líbí nebo které zaujme třeba pouze jediná moje rýmováčka a pochopitelně i pro ty, kterým se to nelíbí a stejně s tím nic nenadělají. Mohl bych tu napsat, že psaní je dar, ale o tom až tak přesvědčený nejsem, může to být pouze opak lenosti si něco poznamenat. Nic není marné, všechno má nějaký smysl, třeba i ta náhoda, díky které jsme se Eriku spolu poznali. Je vidět, že Tvoji „indiánští pomocníci“ a moje manželka nechodili do té pekárny pracovat nadarmo. Svoje ovoce to přineslo a je jedno, zda to bylo v podobě chleba, rohlíků, buchet, jejich měsíčních mezd za odvedenou práci, mojí účasti na Potulných akademiích či našeho letitého přátelství.

Otázky e-mailem – j. e. f.

A konečně s kapelou Herman Traumer během doojdenního brněnského turné po Juliánově.

i po více jak třiceti letech, na rozdíl od šuplíků soudobého nábytku, splňuje svoji funkčnost. Psaní písniček mě nelákalo, a nebyl k tomu ani důvod.

Prvním, kdo zhudebnil jeden z mých textů, byl bluesový písničkář a kytarista Mira Kubín. S Mirou je to tak, že pokud se mu líbí nějaká moje básnička, zeptá se, zda k ní může složit hudbu a hrát ji. Samozřejmě si může vybrat kteroukoliv, protože u něj jsou moje texty obrazně řečeno v dobrých rukou. Jednou jsem dokonce dělal něco přímo na jeden z jeho hudebních nápadů.

Pár věcí hrávalo seskupení Mongolovy městské sady. Metalurg dal temnou hudební podobu básni „Soutěž na německém okruhu“ pod názvem „Santiago“ (vyšlo i na sampleru Ears&Wind Records z roku 2016).

jsem je, ale z realizace nakonec sešlo. Po nějakém čase jsem ty texty někde přečetl a promluvil o historii jejich vzniku. Pár lidí to oslovilo, česnekový guru Luboš Vlach dokonce část z nich zařadil do jednoho čísla časopisu DNO a v podstatě hlavně on mě přemluvil k tomu, abych tenhle nápad nenechal spát. Udělal jsem tedy pár úprav a začal hledat někoho, kdo by se se mnou do toho pustil jako do projektu. Cílem bylo zhudebnit, nacvičit, natočit CD. Nejsem žádný zvláštní recitátor, natož zpěvák, a tak jsem se na zpěv domluvil s Lukinem Smýkalem, se kterým jsme nakonec společně oslovili Reného Müllera, frontmana Tichých lodí a Hynkových zámků, a on, ačkoliv je zaměstnán spoustou vlastních projektů, vytvořil na těch pár textů výbornou muziku. Potom se k nám přidal zbytek zku-

Sépiovou kostí:

Monika Hojná

Básnířka, prozaička a publicistka, narozena roku 1972 na Královéhradecku, nyní žije v Praze a východočeském Opočnu. V roce 1996 knižně debutovala sbírkou Prošlý smích, v roce 2017 jí vyšla u nakladatelství Vespero druhá básnická sbírka Házím svůj stín do řeky, k níž se Renata Bulvová vyjádřila mimo jiné takto: „Monika je tatérka lásky. Vpíchne se, zůstává. A to je víc než dost v době, ve které se lidé neradi zalétají, ulpívají na něčem tak křehkém, jako je láska. Přiznat se k ní je slabost. V podání Moniky Hojné je to ctnost. Umí ji pojmenovat, přes všechny rány rozšévat.“

...

Vyloupala jsem se
z tvé samoty
jak odraz sebe samé
ve výkladních skříních.

Já jsem tě u sebe vnímal,
jen se tě nešlo dotýkat,
říkáš.

Zlehka jsi zkoušel
hmatat
pouliční lampu,
lavičku,
ve všem jsem pro tebe
byla.

Já tehdy ale
s někým jiným
žila.

Až jednou jsem šla
snad pro mlíko
a zahlédla se
v tvém objetí.

...

Listí se chvěje na stromech,
než ho podzim strhá.

Od topolu k bříze
zdá se být dálka.

Syn sleduje dravce,
pro kořist se vrhá.

Myslíš,
že bude válka?

LAMPY, MĚSÍC A JÁ

Snáz se potkáme,
nebudeme-li mít stejný cíl.
Když půjdeme po cestě
proti sobě.

CHLAPI V BÍLÝCH KOŠILÍCH

Chlapi v bílých košilích
jako sekáči karpatských luk
s pohledem ostrým
stejně jejich kosy
rozříznou svět
aby vypadla z jeskyně
pravěká soška
druhá Venuše

Třetí, pátá, stá Venuše
vycházejí pod jejich dohledem
do posečených trav

A pak už si dělají
co chtějí

...

Červený traktor
rozoral
cestičku s mými stopami
z dětství.

Našly si jiné stezky.

Při každém setkání
plaše se na sebe
usmíváme.

...

Jdu večerním městem
se svými stíny.
Jdu polem
vrostlá do stínu jediného.
A doma pod peřinou,
když odhodím svou zbroj,
stávám se sobě stínem,
který hledá
svůj světelný zdroj.

*ze sbírky
Házím svůj stín do řeky*

...

Dovoluji sobě milovat
a vpouštět něhu
do svých řas,
když slzy neznaj břehů.

Vpouštět něhu
do puklin v duši,
do pohybů,
které se v protisměrech ruší.

Kry o sebe dřou
a drolí led živému pni
v tichu tak silném,
že zní.

...

Zalévám hroby
pozůstalým.
Kropím je slzami
lovenými z hloubi.

Nořím konev do studny,
probouzím náladu hravou.

A ztěžklé nohy babiček,
co sotva ušlapou
na staříčkém kole
cestu ke hřbitovu,
nechám prorůst radostí
jak čerstvou trávou.

Úhly pohledu: Střevlíkovo hraní stojí za hovno

Ponorka je svobodomyslná hospoda. Potkáte tady staré vypelichané androšské máničky, pankáče, dredaře, studenty nebo teenagery v kvádrech co se při cestě z tanečních zastaví na pivo. Nikomu nevadí, že návštěvník si přivede svého čtyřnohého miláčka. Často po lokále volně pobíhají čokli nejružnějších plemen.

Ve čtvrek (1. února) se mi při vystoupení Poetic bandu jeden takový „voříšek“ otíral o nohy. Pak odběhl k Střevlíkovi, nahrbil se a vykadil. Asi mu chtěl naznačit, že ta jeho hra na kytaru „stojí za hovno“. Byl to ovšem slušně vychovaný pes, neoznačil si své teritorium, nezvedl nohu a neochal Střevlíkovi nohavici jak patník. Vykonal potřebu a spokojeně odběhl z pódia.

Říkám si, že příště bychom mohli na vystoupení angažovat nějaké slepice (myslím ty opeřené, protože do Ponorky žádné „slepice“ nechodí). Možná by naše hudba měla na ně pozitivní vliv a snesly by vejce. Možná dokonce zlaté vejce!

Miky Marusjak

Střevlík. Fotografie Zdeněk Vykydal

Doublethink a natřelista

Fenomén, jehož význam si uvědomuju čím dál víc. Ostatně politika je o emocích. A s emocemi se dá krásně čarovat. Nejvíc to bylo vidět na nedávném kouzlu Andreje Babiše, jehož v pátek ANO hlasovalo pro Ondráčka, a v neděli bylo nad jeho volbou rozhořčeno. Ivan Bartoš připomněl, že je to klasický Orwellův doublethink (wikipedia): „Schopnost udržet pohromadě dvě zcela protikladné informace, a zároveň oběma pevně věřit. Jestliže Strana říká, že Euroasie je úhlavní nepřítel Oceánie, pak byla nepřitelem odjakživa, bez ohledu na klamnou vzpomínku, že ještě před 10 minutami byla spojencem.“

A nyní ten natřelista (nalezeno na internetu, autor neznámý):

„Natřelisté fandí politikovi ne pro jeho vize a plány, ale proto, že „on jim to natře“. Je to pomník českému šosáctví, zápecnictví a marnosti. Sektáři se vyhřívají v pocitu, jak to zase všem nandali, přesněji řečeno, jak to jejich guru hulvátství zase všem nandali, protože oni by začasť nebyli schopni ani toho, aniž si uvědomují (kromě primitivismu takového chápání věcí), že ve finále budou natřeni také oni sami.“

Vojtěch Landa

Filmové okénko:

Filmová sezóna roku 2018 se teprve rozjíždí. Zatím jsem byl pouze na Niti z přízraků, což je sice dobrý film, ale pan Anderson má i daleko lepší. Věděli jste například, že nejen Jarmusch, ale i Anderson natočil snímek s názvem *Cigarettes & Coffee*? Má 30 minut, najdete ho na Youtube a je výborný. Píše se rok 1993 a Hollywood právě ovládá nová generace filmařů, která znovu zkoumá možnosti rozbité narace, nelineární vyprávění, zkrátka postmoderní přístup. A daří se jim to: Tarantino, P. T. Anderson, Jarmusch a další postupně ovládnou nezávislou scénu a posléze i mainstream. Andersonův kráťas je příběhem jedné kavárny, v níž se protnou tři příběhy. Jak je to u této moderní vlny běžné, důraz je kladen zejména na rozvláčné, až divadelní dialogy a drobné detaily (značka na bankovce, cigarety, popelník atd.).

A jelikož se tedy letošní sezóna teprve rozjíždí, vrátím se k roku 2017.

České a slovenské filmy:

Stále čekáme na výrazný český počín. Nakonec to loni zachránil brněnský Kvapil (a scenárista Šplíchal), ale jeho film *Všechno bude fajn* nešel do plnohodnotné distribuce. Sláma sice *Bábou z ledu* dokázal, že stále umí, jen mi to přijde takové předvídání schématické. Postavy jsou příliš černobíle rozdělené na dobré (hrdinka) a zlé (synové a další).

Proto mě překvapivě nejvíce zaujal starší slovenský film *Zázrak* (2013). Je to taková povedená slovenská verze bratří Dardenů. Juraj Lehotský volí klasické sociální drama. Příběh holky z pastáků. Ano, když vám tohle řeknu, asi si dokážete představit celou zápletku. Nicméně česko-slovenská filmografie podobných snímků (těch povedených) zase tolik nemá. Můžeme si vzpomenout na skvělý *Pasták* (1968), anebo na *Mariana* (1996).

Staré česko-slovenské filmy:

I v minulém roce jsem si našel čas na studium legend. Naivně jsem se domníval, že Schorma už mám zmapovaného, a pak jsem objevil televizní film *Rozhovory* (1969). Vskutku nadčasový režisér. Ten film nezestárl ani o píď. Dialog soudce a kata. O svědomí, o moci a bezmoci. Veliká paráda. Povedený filosofický snímek. Dialog soudce a kata. Připomene nejlepší Dürrenmattova dramata.

Vojtěch Landa

DREVENACIKADA.CZ

XX

Devět reprezentativních titulů Ears&Wind Records v celkové hodnotě 1950 Kč za antibaťovku 1000 Kč včetně poštovného! JÁ JSEM POZNAL, TERRA IGNOTA, JOSEF KLÍČ, KOLBEN KAVLÍK, THE ROZLADĚN, HROZNÉ, ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLO, TYRŠOVA SPOLEČNOST, LENNONIÁDA - MUSIC SESSION 1985

Na vlně hořícího psa:

Část dvanáctá

Vzdálenost

Znali se od dětství. Koloman a Roman. Narozeni ve stejný měsíc i rok, vzdálení od sebe pouhé tři dny a dvacet metrů. Průkopník Roman a následovník Koloman. Roman z třetího patra cihláku, Koloman z pátého patra protějšího paneláku. Oba z městské periferie, z ulice, která za jejich domy končila a měnila se v prašnou cestu vedoucí přes obilné pole k nedalekému lesu.

Do blízké mateřské školy, jediné v okolí, spolu chodili ruku v ruce. Seděli u stejného stolu, lehátka mívali taktéž vedle sebe, stali se z nich nerozluční kamarádi. Když začali navštěvovat devítiletku, automaticky zasedli vedle sebe do lavice. Kolomanovo místo bývalo občas prázdné, raději, po vzoru starších sourozenců, utíkal cestou k lesu objevovat nepoznané. A pak, když se blížil konec vyučování, čekával na Romana, aby spolu s dalšími vrstevníky vyrazili vstříc klukovským dobrodružstvím. Les skýtal ideální prostředí pro hru na indiány. A Koloman byl jediný cikán v okolí, kterému nevadilo hrát bledou tvář, zatímco všechny bledé tváře se staly rudými. O pár let později zde společně vykouřili první dýmku míru z cigaret svých otců a okusili ohnivou vodu z hnědých půllitrových lahví s desítkou vyraženou na víčku.

Koloman nastoupil do učení a Roman začal navštěvovat průmyslovku ve vedlejší městě. Přes týden bydlel na intru a domů se vracel na víkendy. A ty si pak s Kolomanem náramně užívali v podobě nekonečných mejdanů s holkami a celou partou z ulice. Koloman měl v sobě divokou krev, a když začal hrát na kytaru a Roman se přidal s bubnováním na vše, co vyloudilo zvuk, tak vždy bylo o čem druhý den povídat. Nakonec si založili kapelu a začali hrát na okresních tancovačkách. Užívali si života. A když se Koloman musel ženit, Roman mu šel za svědka, aby si to o měsíc později vzájemně prohodili. Jejich cesty se rozešly, když se jim narodily první děti. Starost o rodinu pohřbila kapelu, nástroje skončily v bazaru, mejdany ustaly. Koloman se s ženou odstěhoval do jiného paneláku na druhém konci města a Roman se s rodinou tísnil v dvoupokojovém bytě společně s rodiči. Pár let se, dříve nerozluční kamarádi, vůbec nepotkali.

A pak jednou v podzimním odpoledni zvoní telefon a Roman slyší ve sluchátku Kolomana, že se na něj chodí dívat celý špitál a že jak je to možné, že přežil denní dávku 45 kusů Lexaurinu několik týdnů po sobě, že měl být dávno po smrti... O měsíc později si pak Pod lípou v několika hodinách řekli vše, čím si za ta léta odloučení prošli, nevynechali nic, ani pohřeb Romanových rodičů, ani Kolomanův rozvod s alkoholičkou a to, jak to neustál a začal být závislý na opiátech. Zase cítili, že je jim spolu dobře a když k ránu vrávovali a vzájemně se podpírali, Roman slíbil Kolomanovi, že mu sežene místo v jejich zednické partě, aby mu pomohl s nastartováním nového života.

Vídali se pak každý den v práci po dobu několika let. Občas zašli na pivo a vzpomínali na staré časy, kdy jim nebylo více jak dvacet. Roman se pak vracel do třetího patra cihláku a Koloman na ubytovnu či příležitostného podnájmu. Věděli o sobě víc, než o sobě lidé běžně vědí. A tehdy začal Roman pozorovat, že s Kolomanem není něco v pořádku, že výkyvy jeho nálad jsou jako na houpačce. Když se jej zeptal, co se děje, tak mu Koloman odvětil, že v tom lítá znovu. A že za pár týdnů nastupuje na odvykačku.

Podali si ruce a za Kolomanem se zavřela brána léčebny. Za čtyři týdny Koloman radostně volal Romanovi, že je už zcela čistý, ale že si na doporučení lékařů rozhodl pobyt prodloužit. A taky, že tady našel novou lásku. Tu černovlásku, která bydlí pod tebou, Romane. Ale nemysli, ona tady byla jen kvůli chlástu a už je taky čistá. Půjdemě odsud spolu. A my dva budeme zase sousedi.

Jeroným Nikdo

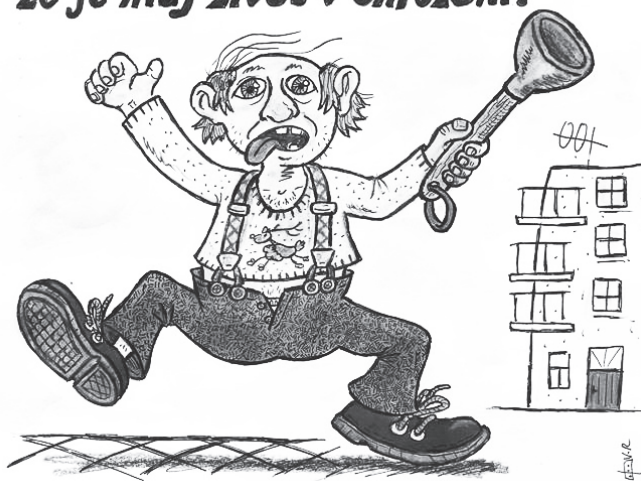
Do kouta:

Venca Roháč & Ivosh Krejzek

BASEŇ O STRACHU O ŽIVOT

Ivosh Krejzek

**V drogerii si koupím
gumový zvon
na čištění odpadu
a budu jím zvonit
na poplach všem lidem,
protože mám pocit
že je můj život v ohrožení.**

MALÉ ČERNÉ KOŤÁTKO

z. KREJZEK

**Malé černé koťátko
na dvorku kňučí
děti ho při své hře ďábelské
strašlivě mučí.
Kolem krku má provaz,
za ocas jej tahají,
vhazují do kádě s vodou,
rozum nemají.
Dušička malá se třese,
a o svůj život bojí.
Snad neskončí pohřbeno navečer
v nedalekém hnoji.**

I obešel já polí pět: Strach z cizího I

Jsem rád, že opět mohu vstoupit na tyto stránky. Stránky, které velmi respektuji, čas od času pročítám – a i nadále zjišťuji, že jsou živé. To dnes není vůbec běžná realita, jak by se mohlo soudit, ale jak dennodenně si mohu dokladovat na televizních programech, kterýžto – přec již hodně letitý – mor dnes ovládl prakticky veškerý „veřejný život“. Nesledujeme-li televizi, jako bychom nežili. Anebo žili v zemi, která se nás netýká, či přesněji řečeno v zemi, které se netýkáme my. Ne nadarmo ještě před mnoha lety velmi citlivý a vnímavý a na mnoho způsobů inteligentní Federico Fellini prohlásil, že devastující účinky televize jsou hrozné, a rozhodně by s ní nemohl jakkoli spolupracovat. Nejhorší pak ze všeho (což platí dodnes) je reklama. Dle Felliniho je „horší než atomová bomba“. Protože neníčí jen tělo, nýbrž celou „duševní integritu lidské bytosti“. Úžasná Billie Holidayová již před hezkou řádkou let musela zdrceně přiznat: „Byla bych schopna zbavit se hrůzy drog – kdybych se tak ráda nedívala na televizi.“

„Strach z cizího“, jsem nadepsal tuto stať. A to proto, že bych rád navázal na naši kontinuální – a přec jen drasticky přerývanou mnoha vnějšími okolnostmi, po řadu let – přátelskou dohodu s majitelem Polí 5 Josefem Jindrákem. Ta zněla velmi prostě: „Nechtěl bys psát na můj web?“ – „A co by to mělo být?“ ptám se, dosti překvapen otázkou tohoto jinak celkem soudného člověka. „Cokoli. – Třeba něco na způsob, jak píšeš ten svůj blog.“ Námitky jsem neměl, ani nemohl mít, a především nechtěl. A tak jsem tedy dodával jakési texty, ne příliš pravidelně, jak bylo řečeno, ale přece jen. Teď opět navazuju – či přesněji: Přál bych si to. Pouhým prohlédnutím řady nedávných článků zde (a poslední je dokonce z předvčerejška!) snadno zjišťuji, že jsem na těchto stránkách nedostižným (biologicky) doyenem. Proč ne? Život to tak nastínil. My jenom každý děláme svoje, to co můžeme, to co chceme. Josef J. i já.

„Strach z cizího“, to je knížka poměrně objemná a velmi z části odborně orientovaná, vydaná jako první svazek edice Psychoanalytická knihovna, vydaný v roce 2015 Českou psychoanalytickou společností. Rok 2015! Čtvrtinu toho roku jsem strávil v bezvědomí na

Jednotce intenzivní péče v Hradci Králové. Co k tomu říct? Že dříve než teď jsem se k psaní o ní nedostal? Ale to by nebyla pravda. Mohl jsem, a nedařilo se to. Život předbíhal moje činy, či přesněji jakoukoli snahu o ně. Ale bylo to kdy u mne jinak? Stěží.

Tuto knihu mi totiž Josef poslal korektně a obratem (spolu se dvěma dalšími) v duchu naší poslední dohody, že budu psát „jenom o knížkách“. Já jsem však – po kvazirecenzice na novou knížku Pavla Herota – nedodal, tuším, nic dalšího. Snažím se tedy aspoň mírně svou reputaci tímto napravit. Ovšem bude to – a tady se Josefovi opět omlouvám – tak jaksi „o všem“. Ne jen o knížkách.

Strach z cizího. Podtitul knihy – sborníku z 1. Pražské psychoanalytické konference, konané 23.–25. 10. 2015 v prostorách New York University Prague, zní: „Antisemitismus, xenofobie a zkušenost „uncanny““. K jednotlivým tématům se vrátíme. Nyní jen několik poznámek na okraj, obecnějších nastínění. Úvahovou osou celé publikace je vlastně Freudova kniha z roku 1919 s názvem „Něco tísnivého“ (německy Das Unheimliche, anglicky The Uncanny). Podle Freuda všechny tyto úvahy (o „strachu z cizího“) souvisí se ztrátou pocitů důvěrně blízkého, familiárního a milého, které stojí proti, když se vynoří zážitky odcizující a „nedomácí“. Jde vlastně o „aktualizaci vytěsňených obsahů“ do naší přítomné zkušenosti. A editoři dodávají něco velmi aktuálního: „Často se jedná o široký okruh necivilizovaných, primitivních fantazií a impulsů.“

O tom všem bych rád napsal něco příště, jako pokračování příběhu „cizoty“, která má příčiny i svůj obraz a zrcadlení sociální a klinické. V této knize je téma mnohými příspěvky probráno z více stran, přičemž jsou zde zastoupena mezi autory i jména požívající právem a v tom nejlepší slova smyslu i obecné známosti, jako jsou Jan Sokol, Jiří Pehe nebo Jefim Fištejn.

Jistě tušíte, jakými bližšími tématy bych se rád příště – pod římskou II – zabýval. Doufám, že to bude brzy.

j. e. f.

Nový Lískovec, 22. 2. 2018, 20:07

Nedělní filigrán: Proepilogus aneb chuť je matka obezity

Dobrý den, může Sonny ven?

Když vařil, nešel.

Halas. Sonny Halas. Miloslav. Bond mezi Kuchaři. Vykuchal všechno a znovu spojil. Po svym, jak říkával. A nežral, to je jasný, jak říkal. Tak jak říkám. Sběratel kuchařek, receptů svých i vlastních. Zločinné plýtvání se mu protivilo, a proto se bouřil, stálý, trvalý, permanentní, pevně stojící, s postavením, pověstí, reputací. Oblíben a populární. Jak kdy. A vařit uměl. A jak. Jak kdy. Když měl chuť, a to nebylo vždycky, protože chuť je matka obezity, a proto nebyl vyžraný, protože nežral, to je jasný. Vařil s grácií, se zvláštním vtípem humoru, a tak, že recepty zachovalé jsou zcela srozumitelné, že i král všech kulinářských břídlů veden jeho génem s trochou odvahy by uspěl. Vařil odvážně a ze surovin nenarušujících jeho ateliérový rozpočet. Třeba z kopřiv a jiné zeliny. Taký z cibule, protože cibule není dost ani v cibuli. Ani v česneku, kterého není dost ani v cibuli. Užíval bazálních surovin, vyvarovav se veškerých ztrát při jejich zpracování v rámci zachování co největšího ekonomického efektu. Zcela odmítal spalování obilí pro výrobu energie, pálení obilí podporoval. Vařil kuchyni světskou, sovětskou i americkou, zejména etnickou. Pokud je známo, a dostupné prameny to potvrzují, nikdy se nepustil do přípravy roštěnek dle Esterházyho (rostélyos Esterházy módon).

Striktně dbal na pojmenování některých svých výtvorů, jež jsou pověstné, o čemž svědčí názvy jako tři v jednom či jedno s druhým. Operativně spotřebovával zbytky, takže na polívku ze včerejška bylo potřeba přijít zejtra. Předběhl svou dobu, dnes by se řeklo, že byl jakoby trendy a fríkulindumpster. Dnes populární workshopy byly za Sonnyho zcela běžné, vzpomeňme kupříkladu jen vánoční bramborový salát, kdy se po ochutnávce jednotlivé výtvary smíchaly v jeden a vznikl ten druhý z mnoha. Vzhledem k dosaženému mistrovství v oboru a gastronomickému satori se čas od času stáhl od plotny a rád se obklopoval osobními kuchaři. Potrpěl si na zvěřinu a ryby a na divočinu vůbec, jakože úplně. Divočinou se ovšem mnohdy stal i banální buřtový rumsteak. Rum k zesílení flambovacího efektu byl podpořen lékárenským lihem.

Potrpěl si ovšem i na kulturu stolování a jím podávaná krmě, např. kopřivy s vejci a nějaké zbytky, vypadala vždy opulentně. Jeho oblíbený ubrus je dnes pietně uchováván v drahonínské hospůdce.

Není tak zcela zřejmé, jak dalece vyvíjel snahy o zveřejnění své obdivuhodné cesty poznání kolem sporáku, ale Tišnovský chuťopis by ho jistě hrubě potěšil.

*Juraj Divý
dneskaj*

Na hliněné niti:

Galerie Jana Steklíka – pokračování

Allgemeinheit

K výstavě Jana Steklíka v opavském Domě umění – leden-únor 2008

Byv vyzván k několika slovům k dílu Jana Steklíka, omezím se na ryze osobní vidění věci. Nelze tvořit proti svému temperamentu, řeklo by se nadání a osobní touze po vyjádření. Nelze než vrátit se k původní otázce vážnosti a nevážnosti, jakési původní odlehčenosti – řekněme třeba po výtce pohostinské či hospodské – což je rovněž otázka životně komunikační – zásadně skrze své odpovědi (které jsou výsledkem pozorování a činnosti), traktující život ve vší bohatosti jeho šíře.

J. S. odemyká (či zamyká) uchodové dveře rodinné vilky v Ústí na Orlicích, 2007, Foto: Petra Veselý, 2017

Podle Winckelmanna jsou „Heiterkeit“ – veselost (dle slovníku taky „jasnost“) či klid, a „Allgemeinheit“ – obecnost (dle slovníku taky „všeobecnost“, „veřejnost“) či šíře nejvyššími známkami helénského ideálu. Je to ovšem ideál, po němž pase skutečné umění v celé své historii, ať už se Uměním s velkým „U“ nazývá, nebo je řemeslnou službou sakrálním tématům, kdy tvůrce je pokryt anonymitou, schýlen k pokoře a naplněn duchovní autonomií své individuální duše. Veselost, klid – a obecnost, šíře. Nelze jich dosáhnout než veselostí a klidem, a obecností a šíří, řeklo by se. Je to otázka vytrvalosti a stálosti, otázka setrvání, které neprahne po vnějších, nuceně inovativních a tak zvaně originálních změnách. Co chcete měnit? Každá vnější změna je z prstu vycucána, projevem nezdravých pudů ambicí a snaživosti. Jinou věcí je stálost, zrání, číhání na zázrak nápadu, na obraz, na záblesk vytanuvších spojitostí, vertikálně-horizontálních, vidění toho, co by mohlo být (skrže a pouze skrže nás), a nasazení pro to, co bude, co posléze je. Otázka tvorby je otázka trpělivosti a věrnosti. Někdy stačí pouze být a nedělat vůbec nic. Tvorba není výkon, tvorba je charakter.

Když Lucovi Signorellimu zabili v pouliční rvačce syna, který prý vynikal mimořádnou krásou, nechal ho malíř svléci do naha a maloval ho celý den a dlouho do noci, nepřetržitě, aby zachytil něco, co v těchto podmínkách a v tomto světě už nebude. Co prachem je, a prachem se opět stane tímto způsobem neopakovatelně.

Abych použil už skoro okřídlených slov Josefa Šafaříka, či jejich variace: Máte-li pocit, že nehovořím o Janu Steklíkovi, věřte mi, že nic jiného nečiním. Nic jiného jsem neměl na mysli, než promluvit prá-

vě o něm, o jeho díle, o jeho snažení, o tom, co je zde ke spatření, o tom, co zde provokativně ční k zamyšlení, k povzbuzení životní bujarosti či v paměti uchování. Příběh o Lucovi Signorellim jsem citoval k zdůraznění oné chvíle, toho momentu v čase plahočivě

Steklík krajinář

a prozaicky fyzickém, který vyžaduje píli a usilovnost, a který přesto nelze ekonomizovat. Ekonomie neříká o skutečném umění nic. Nemá čím je zasáhnout, čím je uchopit. Navzdory manekýnismům nejrozumnějších druhů a názvů.

j. e. f.
v Brně 14. ledna 2018

Mikyho zápisník:

Mládí je výhra („on the road“ po česku)

Doznívala éra hippies, ale my k nim stále vzhlíželi. Vůbec jsme nepochybovali, že mládí je výhra. Chtěli jsme být populární díky své programové nepopularitě. Čaje a diskotéky nás nelákaly, protože se tam scházela tesilová verbež a zněly popíkové sračky. Nosili jsme plátáky do zvonu nebo džíny a přes ně volně plan-davé košile. Holky zase džínové sukně nad kolena. Obklopovala nás paneláková šed' a uniformita reálného socialismu.

Četli jsme Kerouaca a chtěli volně cestovat, nebýt omezeni ost-natým drátem. Každý pátek nás zastihl „on the road“. Do kap-sy „dobytčák“ (tak se říkalo občance, většinou s natrženou 15. stránkou jako nesouhlas s 15. sjezdem strany) a k tomu pár ko-run. Stopem nebo vlakem dát sbohem městu a vytrazit se do na-ších sobot a nedělí. Tam v lesích u ohýnku jsme zpívali tklivé písně o dalekých cestách a zhrzených láskách. Holkám jsme moc nevěřili, jen to, že nás občas potřebují.

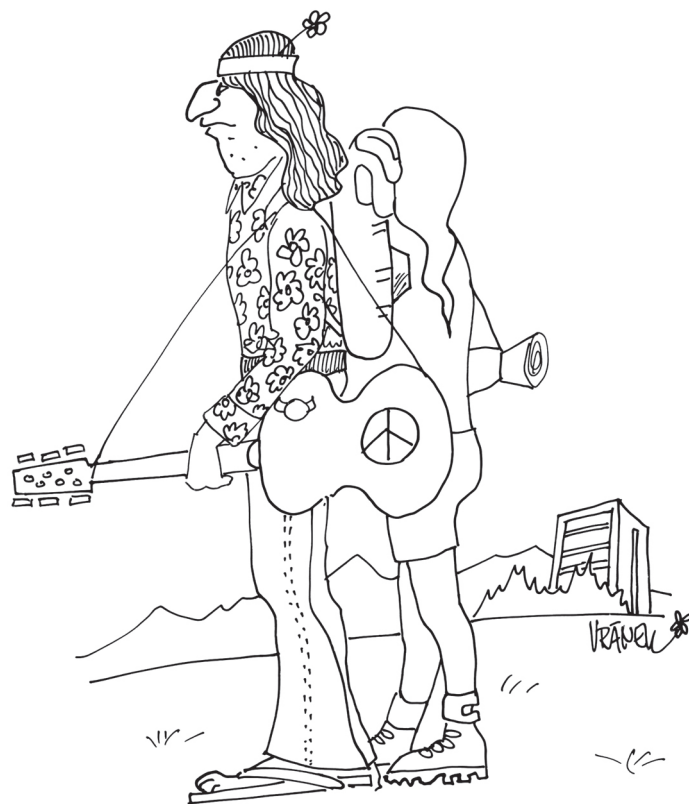
Chtěli jsme být neobnošení, neotřelí, volní a svobodní. Vedli o tom dlouhé debaty, někdy jsme nevěděli, co se sebou a nad ránem nám docházela slova i argumenty. Nic nás neštvalo, až na bolševika a establishment. Na protest jsme nosili dlouhé vla-sy. Smáli se lidem, co na víkendy jezdili na chatu nebo chalupu a přitom v podstatě byli jako oni. V lese jsme si postavili srub. Radost trvala jen krátce. Policajti ho vyhodili do povětří. Zůsta-li jsme bezmocní, bezradní, ale pořád přesvědčení, že mládí je výhra.

Po návratu z našich sobot a nedělí místo hučení řeky, šumění stromů a Ascalony, poslouchali Velvety, Plastiky a taky Dylana. Večer na tranzistorech ladili Svobodnou Evropu nebo Hlas Ame-riky, hltali zprávy a chtěli být v obraze. Navzdory heslu „Mládí je výhra“ chodili do hospod na pivo, abychom vypadali dospě-le, ale stejně nám moc nechutnalo. Nevěřili jsme vůbec nikomu, komu bylo přes třicet. V novinách psali jen jednou barvou a ne-dalo se to číst. Smáli jsme se Mladáku, tetě Sally a jiným blá-bolům. Sháněli překlady básní Ginsberga, Ferlinghettiho a taky texty Bondyho, Zajíčka a Magora. Na psacích strojích přes prů-klepáky je množili, protože žádné kloudné knihy nevycházely. Všichni toužili mít ve své knihovně „modrou knížku“. Psali jsme vlastní texty básní a písní. Vydávali samizdatové časopisy a pak za to dostávali předvolání. Chtěli jsme žít na plné pecky, v euforii, bez zastávky. Byli jsme někdy nudní, jindy hluční, ale neopotře-bování, neshrbení. Vždyť mládí, to je výhra!

Ve školách po nás chtěli, abychom dělali věci, kterým jsme nero-zuměli. Učili nás v branné výchově, jak se zachovat při atomovém výbuchu, ale neučili nás, jak rozdělat oheň nebo zatopit v kamnech. V občance zase do nás hustili morální kodex mladého budovatele komunismu a my místo toho četli v Bibli desatero. Každý si budo-val a stavěl svůj vlastní obranný hrad. Uvnitř toho hradu na nás ni-kdo nemohl, nikdo si nic nedovolil, protože jsme ho tam nepustili. Někdy, abychom otevřeli, zabušili na bránu i pendrekem... To, co zkoušeli do nás nacpat, že nesmíme zapomenout, se roky snažíme ve své vnitřní vzpouře zapomenout. Důležité a podstatné nezapo-mínáme – mládí je výhra a my nechceme prohrávat. Trvalo nám hodně dlouho, s odstupem času tři desetiletí, než jsme přišli na to, že pravda je trochu jinde. Výhra se nakonec dostavila v té podobě, že jsme to pochopili.

Zase je tu pátek. Beru na sebe staré džíny, černé triko a na záda bágel. S dálkou v očích a odhodláním hledat soutok nebe s dlouhým stí-

nem lesa, utloukám verše sčítáním patníků, vlčích máků a kopretin. Opět „on the road“ a vím, že vás tam potkám, kamarády z dřívějšíka. Jen vlasy budeme mít o něco kratší, trochu šedivé a možná vůbec

kresba Rysák

žádné. To přece nevádí. Řeknu: „Vem kytaru, starý brachu, hráb-ni měkce do strun a hraj... tu naši, tu, co tenkrát, když jsme spolu s mraky táhli tím krajem.“ Znovu zazní staré songy a hvězdy budou blednout, když z nich ráno začne upíjet den. „Kamarádi, hrajte! Pís-ně o tom, že mládí je výhra, písně o tom, že jsme stále ‚on the road‘, že jsme zůstali mladí, neshrbení, neprodání!“ (cca 2005)

Po znovupřečtení Malého prince:

Zapínám obrazovku paměti a vzpomínám, jak je to dávno, co jsem poprvé četl tvůj příběh, Malý princí. Mezi rozostřeným obrazem zrnění pravdy. Někteří lidé pro pravdu i do ohně šli. Snad jiskřička pravdy doutná i ve mně. Na piedestalech mramorové sochy Spra-vedlnosti mají zavázané oči. Kámen pomníků působí chladně. Jak jsou nepatrná, všechna malá i velká vítězství, proti políbení z lásky. Na náměstích novodobí apoštolové stranických ideologií žonglují s pravdou.

Vítr ti, Malý princí, čechrá vlasy i plášť. Tady na Zemi, honí vítr v ulicích sem a tam, tam a sem, plášť.

Miky Marusjak

DRÁŽÁK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ
ŠTVAVÁ VYSÍLAČKA BEZ ANALOGOVÉ FREKVENCE, PROUD CO SLUŠÍ VAŠIM UŠÍM

Povídka:

Poslední šance

Seděl za stolem, koukal před sebe. Pak si uvědomil, že kreslí tužkou po papíře pořád stejné vzory. Byl to vystínovaný oblouk přecházející do kapky na konci. Trochu jako půlměsíc. Kreslil je vedle sebe a už měl polovinu papíru zaplněnou. Stolní lampa mu svítila na ruce. Odložil tužku a podíval se na svoje dlaně. Byly plné vrásek a nedalo se z nich vůbec nic vyčíst. Uměly jenom kreslit pořád stejné vzory. V pokoji byla tma, jen lampa ozařovala výseč stolu. Bylo to jeviště jeho života. Ve kterém se opakovaly pořád dokola stejné motivy. Celý život ve stejných replikách. Vzal do ruky telefon a vytočil číslo.

„Tady Tomáš, promiň, že volám tak pozdě...“

„To je dobrý, co se děje?“

„Hele, já tu galerii dělat nebudu.“

„Cože!? Proč ne?“

„Já jsem nad tím přemýšlel a prostě na to nemám...“

„Počkej neblbni, já vím že to dokážeš! Vsadil jsem na tebe.“

„Promiň, ale já už jsem se rozhodl.“

„Dokážeš si představit, co jsem musel všechno udělat, abys to dostal?“

„Moc si toho vážím, ale musím tě zklamat.“

„Tím ale zklameš především sebe! Vždyť tohle je ta věc, na kterou čekáš celý život. Proboha, kolik ti je? Tohle je tvoje poslední šance!“

„Já vím...“

„Uvědom si, že nic takového už nikdy nedostaneš. Už NIKDY nepostavíš žádný barák. Budeš se do smrti patlat s těma podělanejma stojánkama na žvýkačky!“

„Některý nebyly tak špatný...“

„Hele Tome, já to tak nemyslel. Celej život čekáš na velké projekt a když ho konečně máš...“

„Ne, prostě nemůžu. Nemám na to. A do smrti budu dělat podělaný stojánky na žvýkačky. Je mi líto, že jsi ze sebe dělal blbce, abys pomohl kámošovi, ale prostě to nejde. Je to definitivní. Je mi líto.“

„Poslední slovo? Nechceš mi ještě zavolat zítra? Pořádně si to rozmysli. Je to tvoje poslední šance, žádná druhá nebude.“

„Už jsem se rozhodl.“

„Dobře, dobře.“

„Dobrou noc a promiň.“

„Jo, jasně, dobrou.“

Položil telefon a opřel si tvář o pěsti. Žárovka v lampě zabzučela a zhasla. Zůstal sedět nehnutě a koukal do tmy před sebou. Bylo mu osmačtyřicet. Vždy snil o tom, o čem sní všichni. Udělat něco pořádného.

Nikdy ho nenechali kreslit dům. Buď rozpracovával detaily pro někoho úspěšnějšího nebo navrhoval pitomosti, které nikdo jiný nechtěl dělat. Dozvěděl se, že i ty stojánky dělá jen pro to, že „na ty podělaný žvýkačky to stačí“.

Nikdy neslyšel od nikoho, že to, co udělal, je úžasné, skvělé, báječné.

Bylo mu osmačtyřicet. A věděl, že to, co odmítnul, byla jeho poslední šance to změnit.

Věděl, že už nikdy nenavrhne žádný dům.

Architektura je prý umění. Umění vyjádřit se. Není to jenom poskládat cihly tak, aby to na konci vypadalo hezky. Prý je to způsob vyjádření, tak jako obraz, hudba, kniha. Když dostal zadání, tak hledal, chodil okolo, prohlížel, přemýšlel, snil. A čekal, že mu něco pomůže, co by ho pokoplo dál. Hledal myšlenku, kterou by mohl vyjádřit.

Neměl jediný nápad. Celé noci vysedával před stolní lampou a kreslil na papír půlměsíce. Celé dny se týral přemýšlením, co by se s tím dalo dělat. Musel začít brát prášky na spaní, aby usnul.

Po ulici přejelo auto a pokojem přeběhl proud světla. Seděl teď opřený v židli, ruce položené na stole. V tom světle viděl svoje žilnaté vráscité ruce, které nikdy nenakreslí žádný dům. Ty ruce, které umí kreslit půlměsíce po papíře a stojánky na žvýkačky. Auto přejelo a pokojem opět prostoupila tma a ticho. Slyšel svůj vlastní dech a tikání hodin. Tam někde za ním spala jeho žena a děti. Děti, jejichž otec nikdy nenakreslí dům. Děti, které nikdy nebudou moci pyšně říci: tohle dělal můj táta.

Nikdy svojí manželce nepovídal o své práci. Co by jí taky povídal? Jak mu hodili na hlavu jeho návrh stojánku, protože by bylo moc drahý to vyrobit? Jak ho peskoval hlavní architekt, když si špatně vyložil jeho „VE-LIKOU VIZI“ a on mu ji celou podělal tím, že tam dal obyčejný futra?

Co by jí asi tak povídal? A tak strašně by přitom chtěl jednou přijít a říct. Pojď se prosím podívat, co se mi povedlo. Ne, nikdy se to nestalo, a nikdy se to už nestane.

Konečně dostal velký projekt. Konečně se s tím mohl porvat. Konečně se mohl pokusit udělat něco skvělého. Nenáviděl lidi, kteří říkají: Jo, já kdyby... Nechtěl být takový. Když neuspěje, nevádí. Ale bude vědět, že pro to něco udělal. Konečně to mohl alespoň zkusit. Stokrát si v hlavě opakoval slova, že jde o výraz. Cokoli je vyjádřením myšlenky a nezáleží na materiálu, formě, způsobu. Věděl, že on se vyjádřit nedokáže. Nevěděl, co by tím asi tak měl vyjádřit.

Pomalů mu začínalo docházet, že tenhle projekt neudělá. Že zavolá a řekne: končím. Věděl, že tím prohrál, že tím ztratil poslední šanci něco si dokázat. Věděl, že tím se zařadí do zástupu kecalů, co mají velké sny, ale nehnou pro ně prstem. Věděl, že on bude stejný, jako ti, co jimi pohrdá. Věděl, že prohraje, a že už další šance nebude. Ano, i on je ten, který jenom prohrává. Vzdát to, Zabalit. Jít od toho. Stáhnout ocas a odejít.

Slyšel, jak někde za ním vrzly dveře. Báł se, aby teď za ním do pokoje nepřišla jeho žena. Tiše seděl a ani se nehnul. Hodiny tikáním odřezávaly vteřiny z věčnosti a on věděl, že navždy zůstane tím outsiderem. Tím, který nikdy nic nedokázal. Tím, který si nikdy nevytvořil šanci změnit to. A když mu ji přinesli až pod nos, tak ji zahodil. Vzdal to.

Počkal, až uslyšel klapnout dveře od ložnice. Pak se potichu zvednul a odešel na záchod. Vymočil se a přešel do koupelny. Otevřel zrcadlo a vzal z něj prášky na spaní. Bylo mu jasné, že dnes jen tak neusne. Nasypal si jich do hrsti pěknou hromádku. Pak vzal lahvičku ještě jednou a přidal do dlaně i ty čtyři zbývající. Pak to všechno spolknul a zapil vodou přímo z kohoutku. Odešel do ložnice a pomalíčku se nasoukal pod peřinu. Z hluboké tmy uslyšel hlas:

„Dobrou noc.“

„Dobrou noc i tobě.“ Odpověděl a přitáhnul si peřinu až k bradě.

Tom Odpad

NOVĚ HRAJEME NEVYDANÉ SKLADBY KAPEL: BERRYJOZA UNDERSCHMIDT A 3DFLY. VE STREAMU: NĚCO JINÉHO NEZÁVISLÉHO, ŽIWA, DAN VERTIGO, VŠECH SEDM DESEK Z VEDLÉ KOLEKCE KAPELY INSANIA, KOMPLETNÍ ZÁVIŠOVU TVORBU VĚCI VYDANÝCH I NEVYDANÝCH, VŠECHNY NAHRÁVKY Z VYDAVATELSTVÍ EARS&WIND RECORDS A KLIKOTOČ RECORDS, VÝBĚR Z NEZÁVISLÉ SCÉNY A VŮBEC KAPELY KTERÉ NEKOLABORUJÍ S OSA. DOBRÝ POSLECH!

Podivuhodné necesty: Maska necestujícího

„Nikdy jsem nebyl na módní přehlídce a představa, že bych takový podnik někdy navštívil je pro mne prostě absurdní. Přesto jsem, ve své představivosti navštívil i takovou.“ sdělil Bondovi agent Goethe.

„Přivedl mne tam jeden hlubotisk. Omlouvám se... ruční tisk zobrazující jednu starou a ošklivou ženu, symbol ŽENY znetvořené mnoha plastickými operacemi. Žena znetvořená do symbolu. Jednalo se o bohatou ženu, úspěšnou módní návrhářku, která svou vlastní tvář dobrovolně proměnila v symbol. Dobrovolně? O tom bych pochyboval. Ta prázdná ohyzná maska dneška obtiskla svoji stopu nejen do jejího přestárlého koňského obličejce. Zahlédl jsem ji při vstupu do sálu. Zapózovala fotografům a musím jí alespoň přiznat jistou eleganci v pohybu a šatech. Zezadu bych ji možná považoval za pěknou ženu, kterých ostatně v místním paláci Vogue bylo více než dost. Ne, nemám na mysli modelky, pouze některé návštěvnice. Modelky se mi nelíbily a proč také?! Nemám nic proti dlouhým nohám a rukám, ale... prostě se mi nelíbily. Zase jsem letmo zahlédl tu bohatou maškaru a opět jsem se zhroutil. Zhroutil jsem se jedné otázky, která mi nedávala pokoje po celou dobu té maškarády – jsou ženy opravdu krásné?“

„Nikdy jsem nebyla na módní přehlídce a představa, že bych takový podnik někdy navštívila je pro mne prostě absurdní.“ řekl omámeně Bond v dámské paruce, kabelku se zbraní držel v ruce. „Přesto jsem jednu ve své představivosti navštívila. Přivedl mne tam jeden postarší tiskař. Pardon, nikoli tiskař ani tisková chyba, nýbrž hlubotisk jedné staré ošklivé ženy znetvořené mnoha plastickými operacemi do mužského symbolu. --- Zahlédl jsem ho při vstupu do sálu a znovu jsem si položila otázku --- jsou muži opravdu krásní?“

007 se ošil... opět se nekompromisně a drsně ozvala stará rána, stará známá mladá neznámá --- otázka KDO VLASNĚ JSEM? Srazil ho na analytické kanape. Jenže – kdo (to) ví? Na základě jakých kritérií... a co je základ a kde je kryt?

OPERA OMNIA

Werner Schmidtke uhnul do leva a vzápětí nato se bleskurychle vrhnul pod Bondovy nohy, kterýmžto nečekaným manévrem vyvolal tento německý literární vědec v čítárně Londýnské národní knihovny celou řadu pozoruhodných událostí. Za prvé si ovšem musíme říci, že Werner Schmidtke nebyl žádným Wernerem Schmidtkem, natož německým literárním vědcem, ačkoli pravdou zůstává německá státní příslušnost muže, kterého chtěl Bond v záchvatu improvizace omráčit tlustým spisem Opera Omnia, od jednoho přelovice nadaného chorvatského jezuita. S vazek ovšem díky nečekanému zvratu událostí u čtenářského stolu vedle vysokého a několik

metrů dlouhého regálu s knihami převážně filosofickoteologického obsahu dopadl, poté co ho překvapený Bond pustil z rukou, na pult zamračené knihovnice, která se našťást po prvním výstřelu rychle schovala za svůj pracovní stůl odkud také zahlédla prchajícího Wernera Schmidtkeho za nímž vyslal Bond sérii kulek, které způsobily značné pozdvižení především mezi zasaženými knihami, přičemž jedna taková prostřelená Mathematica mystica opustila své zaprášené místo, aby opsala zřeřelým prostorem čítárny ctihodný oblouk ukončený mezi několika skrčenými návštěvníky tohoto svatostánku vědy a moudrosti, kterým právě probíhali dva muži a patrně pouze oni si zcela jasně uvědomovali, že zde probíhá boj na život a na smrt, který ovšem nabyl poněkud humornější formu v rozlehlém knihovnickém skladu kam zavedly Wernera Schmidtkeho jedny pootevřené dveře. Nemohl si vybrat lepší místo pro hru na schovávanou, než právě tento rozsáhlý tichý zaprášený sál plný mohutných mnohametrových skladových regálů s uloženými knihami... ale ani zde se nakonec oba muži dlouho nezdrželi, ačkoli si zde vyměnili několik přátelských pozdravů doprovázených rachotem svých osmatřicítek. Dokonce ani Bond neměl při opuštění skladiště čas na to, aby si povšiml, že se mu červený disk vykutálel z místa kam ho krátce předtím pečlivě vetknul. Bond měl neodvratný pocit, že všechny tyhle drobnosti jsou špičkou ledovce, jehož obrovitá masa je ukryta pod hladinou...

Z dálky se ozvala hrubá detonace, Bond se narovnal a odkopl svlečenou plamzu... „Biologické prostředky na ničení úrody jsou podle mého názoru jádrem Blofeldova plánu, pak jsou tu nemoci stonků a klíčků, plíseň bramborová, mandelinka emerická, oblovka žravá + ideový škůdce a veřejný nepřítel GARLIC MUSTARD, slintavka a kulhavka, chechtavka, stávka kombajnů, dobytčí mor, flebovirus RVE, kopřivka, pupínky, chlebosinus, sourozenecká rivalita, čipera nigerijská, a princip čipu či cip čípku... Podvody, odborářské fondy, charita, mafie, vládní peníze – Bůh ví. Je to tam prolezlé lumpy a gangstery. Přenašeči, škůdci, škodlivci, převlékači kabátů... O biologické válce se hovoří jako o bakteriologické, bakteriální, či mikrovové. Armáda má pět skupin biologických zbraní, včetně jistých chemických sloučenin, používaných k omezení nebo zastavení růstu rostlin, či omlazování zdevastovaných agentů...”

Bond si opřel hlavu o talíř s česnekem... *Ó andělé a veleborští skřítci, zdravím vás z těchto nebetýchských výšin hlavy na míse. Hustá zpravodajská míse. Čert mi nakukal, abych se stal misionářem...* Zpoza okraje podnosu neobyčejná vůně udeřila ho do nosu a jakoby z velké dálky zaslechl hlas Salome: „Jamesi, ty nevěříš na OSUD?“

Posud' osud odtud... Věřím na kvalitní drink, zejména když se mi do toho nikdo nemíchá. Věřím v červenou kouli, RUM I MUSTARD,

dva kopáky, ať to má britcore břink a koule... receptura Hluboká orba... *(Autory této výbušné kombinace jsou RAXOR. Hodí se při situacích kdy dochází kofola a rum už není čím zapíjet. Dlouhodobým experimentováním zjistili kluci zvidaví, že k eliminaci pachuti se nejlépe hodí MUSTARD.)* Zůstává jen pocit HOT KOČKY...

Celé se to semlelo během luxusního opalování u nějaké kaluže, kam James právě skočil, svláčil se a udělal pár temp. Jak se to celé skoulelo? Kterak jen tu louži nazývají? Neodbytné otázky ho opakovaně vyrušovaly z úvah o bezprostředním vztahu termojaderné fúze k tvárnosti přirozeného světa. Sluneční osvit nabíral na intenzitě. James do sebe mechanicky kopl dva loky právě favorizovaného drinku (rumu garlic mustard.) Asi se vrátím do vody... jádro... výheň... JADRAN. Ano, tak nějak říkají tomuhle místnímu koupališti. Hlavou mu opět běžela zběsilá honička asociací... Sešlápl pedál na doraz a stiskl speciální tajné tlačítko na palubní desce, skočil a ponořil se pod vlnu jaderného moře. Něco mu v té skládáče JAKOBY chybělo a něco mu říkalo, že právě tam by mohlo být jádro pudla.

TAXONOMICKÉ ÚVAHY JAMESE BONDA

Na prohlídku ohromné informační tabule v centrále CIA v Langley jsem měl asi pět minut. Seděl jsem poblíž otáčecích dveří hlavního vchodu a střídavě pozoroval ohromného bělohavého orla na podlaze, kterou tady patrně leštili od rána do večera. Skutečně pěkná recepční stála za ohromným pultem. Zkoumal jsem tabuli stojící naproti té prsaté a vyzývavé blondýnce. Dali si s tím kusem matného skla opravdu slušnou práci. Především mi imponovaly její rozměry.

UKLÍZEČKA

Nedivil bych se, kdyby stejné informace o rozmištění a sídle jednotlivých sekcí byly uvedeny také na druhé straně. Na zjištění, zdali tomu tak opravdu je jsem už vážně neměl čas, ale zepředu jsem si ji prohlédl dost podrobně. Nechtěl jsem koneckonců pokukovat jako nějaký idiot po blondýnce a navíc hned za tabulí začínalo vážně ohromné hlavní schodiště, které právě zametala nějaká uklízečka, která pochopitelně nebyla žádnou uklízečkou stejně jako ta prsatá recepční nebyla žádnou recepční... ta blondýna byla blondýnou asi tak jako Werner Schmidtke Wernerem Schmidtkem, natož německým literárním vědcem a uklízečka jako vrchol rovnostranného trojúhelníku... který upoutal mou pozornost ze všeho nejvíce... Na nejvyšším schodu ležela myš. Ale ta myš byla myší asi tak JAKO byl Schnidke Wernerem, a ta myš byla kočka jménem Homér, kočka s diamantovým obojkem na Blofeldově klíně... Byla to navigační myš k centrálnímu OVLADAČI. Ale ten byl, pochopitelně, ukryt až za periferií horizontu demilitarizované hranice.

Ale protože ve směru mého pohledu stála také ta ohromná informační tabule, mohl jsem zároveň sledovat jak ji, tak to schodiště. Vážně si s ní dali práci a vzpomněl jsem si při jejím prohlížení na Linného s jeho řády a čeledmi, druhy a různými podruhy a ještě jsem si připomněl schůzku s talentovaným asistentem Q a agentem Goethem. Před obědem jsme ZA/ jeli do jeho zahrady, kde jsme si prohlédli starý zahradní dům a při té příležitosti mi sdělil mnoho zajímavých detailů o Schmidtkem. Zapamatoval jsem si z toho krásného dne mnoho podružností ale, pro jistotu nic podstatného. Z tříště běžného se vymyká matný útržek jedné z Goethových myšlenek pronesených již při návratu do Výmaru... Proniknout skutečně do těch nejmenších podrobností může, milý Eckermanne, vést ke ztrátě podstatných souvislostí. Na druhé straně při správném vědomí podstatných souvislostí může takové zaměření na detail vést až ke skutečně hlubokému poznání právě těch nejpodstatnějších souvislostí, které si lidé, mnohdy pouze ku vlastní škodě, předávají většinou prostřednictvím jazyka. Tedy slov, vykrojených kusů „skutečnosti“. Vezměte si kupříkladu takového LINNÉHO, který si vymyslel, že člověk myslí a nazval ho sapiens... Kdoví co tím myslel... pronikavost? Průnik do detailu mě může dostat až na druhou stranu, přímo za HRANICI, kde leží OVLADAČ. Promítly se mu hodiny dějepisu při nichž jsme probírali rodokmeny anglických královských rodů, které se podobaly rozvětveným stromům.

„Heraldický úřad je na Queen Victoria Street. Sídli v budově z dob královny Anny, v budově z červených cihel s bílými okny s dlážděným nádvořím, kde Bond zaparkoval... Došel úzkou uličkou po koberci k jediné židli, která stála naproti muži za stolem, ukrytém za knihami. Muž vzhlédl a jeho ocvikovaná pickwickovská tvář se roztáhla do nepřítomného úsměvu. Postavil se a ležce se uklonil.

‘Komandér James Bond, Bond, Bond, Bond, Bond. Myslí, že vás tu mám.’

Prst si držel na otevřené stránce objemné knihy.

‘Ano, ano, ano. Ale obávám se, že vás musím zklamati, druhý pane. Titul komandér nebyl komtur už zánikl. Ve skutečnosti je to baronet. Velice žádoucí titul. Nepochybně se dopátráme souvislostí přes nějakou rodovou větev... a je tu jméno, které nás dovede přinejmenším k Normanu le Bondovi do roku 1180. Krásné anglické jméno, byl zřejmě nízkého původu. Slovník britských příjmení uvádí, že znamená ‘bospodář, rolník, sedlák’.

‘Jsem z ministerstva obrany,’ řekl Bond chladně, ‘někde v téhle budově jsou informace o jistém Blofeldovi. Kde je najdu?’

Rodokmeny... větve kmenů, kterým se tento systém malých obdélníků podobal. V nich byly označeny jednotlivé sekce a podsekce i s čísly pater a kanceláří vedoucích jednotlivých oddělení. Obrázec vytvořený z těchto obdélníků se sice nepodobal pyramidě, ale jisté vnitřní pyramidální uspořádání v něm mohl znalec místních poměrů vysledovat a skutečně se z té impozantní tabule dalo zjistit, že ředitel celé té proslulé party sídlí v nejvyšším patře. Druhou věcí ovšem bylo, nakolik se vlastně těm tabulkám dalo věřit, protože pokud by odpovídala

skutečnosti, neměl by potom nějaký nezvaný návštěvník nejmenší potíž s orientací. Na druhou stranu mohla ta tabule dávat hrdě najevo, že sem se přece žádný nežádoucí rozvědčík dostat nemůže. Ale i tak jsem pochyboval o její věrohodnosti a vůbec bych se nedivil, kdyby tady měly třeba rovnou tři ředitelny a navrch několik nezakreslených podzemních pater, o čemž jsem byl vlastně stoprocentně přesvědčen.

Myslím, že se to stalo právě v okamžiku, když si 007 prohlížel rozmístění jednotlivých oddělení ve třetím patře a jako obvykle to šlo ráz naráz. Musím říci, že tentokrát mě Schmidtkem převzl na celé čáře. Nejdříve jsem zaslechl rachot tříštícího se skla a potom mi cosi přelítlo nad hlavou. Potom už jsem jenom letěl vzduchem směrem k tomu masivnímu recepčnímu pultu, za nímž již žádná bondýnka, která byla mimo jiné blondýnkou jen odbarvenou, nenatřásala svým skutečně pěkným poprsím a kolem mne litaly ostré kusy roztrštěné informační tabule mezi nimiž prolétlo ještě několik utržených hlav a jiných zakrvácených končetin...

„Nebudu tě lámat,” řekl James Uklizeče, „ještě se mnou půjdeš ráda. Můžeš mi krýt záda.”

„Mileráda... miluji pouze VÍTĚZE, pojď blíž a nesahej na tu myš.” Odložila ULTRADYNAMICKÝ AKUSTICKO-MAGNETICKÝ VYKLIZEČ. „Pojď na zteč.” Budeš mi krýt bedra. Ale Jamesi, nepij už ten alkohol, učiní tě přecitlivějším...”

„Já vím, kotě, že ta kočka jsi ty. Ale ty nevíš, že v tom drinku je GARLIC MUSTARD.”

„Jsi bastard... nedá se ti odolat.”

„Čilé je pouze to, co je zčeřeno, právě to je ČIRÉ.” opáčil hbitě. „Už mi nic neříkej a HLAVNĚ si odlož a nenaříkej. Já si stejně o každém dělám VLASTNÍ úsudek. V názorech ostatních lidí nevidím nic přínosného. Zvířata se také neptají na názor jiné zvíře.”

„Co to děláš?” zeptala se zadýchaně.

„Pronikám... sám ještě nevím kam. Vnikám, abychom dospěli k přímému důkazu o vzájemné spojitosti věcí.”

Dívka se zcela proměnila. Náhle se z ní stala učiněná Něha. „Monáda je jednota podstaty MEZI zrozením a zánikem. Je to letící střela směřující za HRANICE světa,” šeptla mu do ucha zájímavým hláskem... „ZA chvíli pochopíš, že v tomhle obrovském komplotu neznaménáme nic.”

Boing! Così prudce hvízdlo kolem hlavy 007 a jeho pistole promluvila.

SOUČASNĚ S KULKAMI PRONIKAJÍCÍMI TĚLEM KRÁSNÉ ANDROIDKY PROBĚHLA SPOUSTA JINÝCH VĚCÍ. Bondovou hlavou kmitala fakta „implantát Wernara Schmidtkého, aka DR. NO”, neboť tamta učiněná Něha byla zároveň dokonale učiněným zabíjáckým programem, z jehož prsních bradavek vylétlo téměř současně s Bondovými kulkami několik jiných kulek, ale tento tanec smrti byl pouhým ornamentem širší současnosti, o které se šlený vědec DR. NO něco napřemýšlel a dospěl tak k řadě pěstitelských závěrů, z nichž snad nejvíce šokující byl ten, který činil z Einsteinova pojetí současnosti pouhý speciální, ba marginální případ, o kterém ovšem Bond neměl čas du-

mat, neboť v jeho objetí se právě začal rozkládat CHRONOS 5 a to s neobyčejnou důkladností a především předem naprogramovanou rychlostí, protože WERNER SCHMIDTKE po sobě nerad zanechával hmatatelné stopy. Zbytky Chrona spláchl Bond sprchovou hadicí... „Výstřelky...” opáčil rozpustile směrem k rozpustěným sedimentům androidky. JAKO by k ničemu ani nedošlo. S mírným zhnusením si začal svlékat svůj dokonale padnoucí oblek a bylo mu zřejmé, že si bude muset co nejrychleji pořídit nový občanský průkaz... novou identitu, novou partnerku, nový oblek a novou realitu. Roztrhl podšívku na vnitřní klopě saka, vyjmul okrouhlou sakrální antiperli a položil si ji na jazyk. „Vždycky ještě je tu šance – transsubstanciance...” řekl si a polkl.

(...nejen chlebem živ jsi, nejen vínem, které se za JÁ vylévá... Jsou tu další utajené substance--- Právě ty jsou předmětem zájmu zlotřilého doktora NO. Po jejich požití jsi již někdo jiný někde jinde...).

Dlouho jsem přemýšlel o tom, která konstanta nejlépe postihuje základní vztahy v přírodě, která je ta nejzákladnější. Nemohu si pomoci, skutečně mne nenapadá nic chytřejšího než energie. Není ovšem snadné říci, co to je. Pro mne je to něco, co umožňuje chod našeho až příliš pohyblivého světa. Dá se to vyjádřit matematickou formulí a v několika různých tvarech a jejich srovnáním dostaneme další zajímavé souvislosti mezi dalšími veličinami. Podle převládajících názorů je to konstantní veličina, jejíž celkové množství je neměnné, ale nemůžete ji vyčarovat z ničeho a také ji nemůžete jen tak zničit. Ač jsem zprvu takovou energii považoval za něco nemožného, zdá se, že s něčím takovým si zahrává ten vyšinutý pacholek Schmidtkem. Musíme najít něco, co mu tu jeho hračku vyrazí z pazour... Napadlo mne, že pokud je vůbec možné čelit nekonečně velké energii, tak pouze něčím zcela nepatrným. Řekl bych, že pokud je vůbec možné čelit nekonečně velké energii, tak jen přiměřenou porcí antihmoty, jak jsme za mlada nazývali jistou luštěninovou kaší. Ovšem tahle šošovice, kterou Schmidtkem ukuchtil Q, není jen tak ledajaká. Několika genovými rošádami se jeho týmu podařilo do čočky naimplantovat celou rostlinou říši a nejen ji, zkrátka je to genom růstu, včetně mutantních programů změn časoprostorových souřadnic neuronální sítě. Při svém běžném počínání jsme obráceni k budoucnosti, ale vcházíme do ní z minulosti a z ní také pochází veškerá nám dostupná energie. Z budoucnosti ji tedy brát nemůžeme, tam se teprve díky ní můžeme dostat, ale jenom díky silám pocházejícím z minulosti – možná věčným a neměnným silám, jejichž zdroj „sídli” (prý) v minulosti... pokud tedy „nepřichází” z budoucna.

V HLUBOKÉ, ZÁŘIVĚ MODRÉ ZÁTOCE SE V PRUDKÉM TROPICKÉM SLUNCI TRPYTILA LUXUSNÍ JACHTA. Na jejím bílém pravoboku se na mírných vlnkách pohupoval nafukovací motorový člun, kolem něhož právě obědvalo několik místních žraloků a na bezhlavý ženský trup nebyl vážně pěkný pohled a bohužel také lodní paluba bylo poseta

mrtvolami a při průchodu úzkou chodbou lemovanou kulatými okénky bychom jich museli ještě několik potkat, pokud bychom ovšem raději nezvolili metodu přímého vstupu do děje, který zde skončil právě před několika minutami a nám tudíž stejně nezbyvá než trapně trpná účast odehrávající se ve společenské kajutě vybavené přesně tak jak bychom mohli od zločinného majitele tohoto opulentního plavidla očekávat. Ano je to přesně tamten muž v bílé košili sedící v koženém křesle naproti Bondovi stojícímu a mířícímu elegantnímu padouchovi mezi oči.

„Ale prosím vás, Bonde, sedněte si a udělejte si pohodlí. Vždyť musíte zcela přesně vědět, že u sebe nemohu mít pistoli. Jen mi prosím zase neříkejte totéž co minule, že jsme měli společného přítele.“

Bond se posadil a přehodil si nohu přes levé koleno a zapálil si camelku.

„Podívejte Schmidke, už vás mám plné zuby a mimo jiné si neuvědomuji, že bychom my dva mohli mít nějakého společného přítele.“

Schmidke se mile usmál.

„Vidíte... a přece máme.“

Otevřel složku ležící na nízkém proskleném stolku a hodil Bondovi fotografii s nádhernou brunetou.

„Můžete mne zastřelit, ale určitě tím neprospějete naší přítelkyni. Nechme hádek a pojďme si promluvit jako dva rozumní muži. Položil jste si Bonde vůbec někdy otázku jaký smysl má naše práce? Vaše i má. Určitě nejste tak naivní, že byste si myslel, že...“

„Ty bídný halamo, jsi vedle jak ta jedle, který mohu kdykoli uštěřit šišku. Kdybys nebyl německý literární vědec, tak už tě dávno naplátkuji, ale nemohu si nevychutnat radost z toho jak dalece tě blamují. Jsem totiž ještě naivnější

a už vůbec si nemyslím, že myslím...“

Bond se zahleděl do toho velkého šedého obličejce.

„Ti, kteří si zaslouží zemřít,“ řekl, „zemřou takovou smrtí, jakou si zaslouží. Zapište si to, je to originální myšlenka.“

Bronzová socha zakladatele státu zaduněla, ale těch zvuků bylo více. Zvuk drtícího plechu a třístícího se skla za nímž následoval Masarykův pád na schodiště vedoucím k soklu jeho sochy, která nyní ležela potupně vyvrácena. Pod vyvráceným vychýleným soklem, do něhož byl napasován předek černého mercedesu, jehož záď byla zničena nárazem stříbrného maserati vystřílel Bond preventivně zásobník svého škorpiónu a z mercedesu vypadly dvě mrtvolky. Potom následovala honička, neboť ze zaparkované dodávky vyskočili čtyři chlápci v černých uniformách, kteří páli z svých automatů snad už z nákladního prostoru. Několik kulek proletělo těsně kolem Bonda stojícího na zídce, pod níž se červenaly střechy malostranských domů a paláců. Přímou pod ním se zelenala zahrada. Neváhal ani vteřinu a skočil. Dopadl do větvi košaté lípy a proklestil si cestu až k bílé lavičce zanechávaje za sebou zelený vír a polámané větvičky. Několik lipových listů se snášelo na lavičku, kterou provrtával vedle červotoče dést pohvizdujících si kulek. Zahrada se po dopadu gránátu proměnila v ohnivě peklo. Bond proletěl po dřevěném schodišti a vyběhl na donedávna tak tiché a klidné nádvoří. Z průjezdu proti němu vyběhl nějaký vazoun, který setrvačně pokračoval v předepsaném směru, ale se zlomeným vazem do hluboké studny. Šlo to rychle, ale v průjezdu Bond podlehl několikanásobné přesile. Někdo mu dal ránu do břicha, někdo mu hodil přes hlavu pytel a několik rukou ho

táhl dolů. Vlekli ho po kluzkých schodech a Bond vytušil, že jejich cesta vede do kanalizačních chodeb. Ta podzemní smradlavá cesta trvala necelou hodinu. Pak zarachotil řetěz a někdo ho vtlačil na plechovou židli. Sundali mu pytel a Bond zjistil, že sedí v tmavé kobce osvětlené zelenou bankovní lampičkou stojící na plechovém stolku. Skrz nazelenalé světlo se vynořila ruka s krabičkou cigaret. Hrubší mužský hlas s italským přízvukem ji následoval

„Cigaretu?“

„Děkuji nekouřím...“

„Vás jsem chtěl vždycky potkat tváří v tvář.“

„Děkuji za zájem“.

„Takže hra skončila.“

„Patrně ano.“

Ozval se výstřel a na Bondově čele rozkvétla krvavá růže. Následovalo přesně to, co se v takových chvílích přichází – zhroucení těla, vyvrácení hlavy a tak podobně – ale poté následovalo to, co se obvykle v takových situacích prostě nestává. Bondovo čelo zbělalo a červená růže smrti se oděla úbělem života. Bond se protáhl na židli a jedním trhnutím se zbavil pevných pout.

„Takže to bychom měli, Carlo.“ Bond zaslechl prudkou dechovou frekvenci. Než se opět posadil, musel elegantním obratem sejmout ještě dvě hlídací gorily u dveří. „Jediná možnost jak se dostat k takovým šmejdům, jakým jsi ty, Carlo, je právě ta, které jsi byl svědkem. Teď jdi a vyříd' svým přátelům, že jsem na cestě. Jo a pokud by ti snad nebylo něco jasné, přečti si jedenáctou kapitolu ze Zjevení svatého Jana. Kapišto?“

Zpoza lampičky zaznělo. „ALE...“

„Nevíš co je možný, Carlo. Ještě ti řeknu na cestu jednu věc – toto není msta, ale láska k bližnímu. A teď padej...“

Luboš Vlach & Jiří Kačur

Dým: Bylo nebylo

Bylo, nebylo, přišel únor a v kalendáři náhle stál den, u něhož jsem si již před časem udělal kroužek a tři vykřičníky. To proto, abych snad probůh nezapomněl, že v Janowitz bei Römerstadt, tedy v Janovicích u Rýmařova jak onu sudetskou vísku nazýváme od dob, kdy jsme ji zabrali a nechali zpustnout, se koná festival ek alternativní a undergroundové hudby.

Přičemž již jen fakt toho, že jej pořádá rýmařovská kulturní a nejen kulturní ale legenda vůbec, tedy Roman Karel, čili Čárls, znamená, že kvalita, pohoda, radost a vůbec všechno pozitivní bude zaručeno.

I vyzvedl mne v Šumperku spojenecký konvoj mániček přišedší až z dalekých Krušných hor a vyrazili jsme se zkulturnit a zasadit si injekci antidota, anobřz protijedu na všudypřítomný zemanovský hnus, který je k mání všude okolo, vyšplhali se do výšin Skřítka a poté opět sjeli na náhorní plošiny rýmařovska.

Kraje kde jsem se narodil, vyrostl a ke kterému mám velmi blízko, neboť mi koluje v žilách a v duši. A tak mne jistě nemohly překvapit bílé pláně, které zlákaly osádky hašišáckého konvoje ke koulování a protažení si těla v tak krásných jesenických scénériích, že bych je mohl namalovat zpaměti. Ale tu radost jsem zajiště také hluboce sdílel a sdílím i s vámi, protože jsem rád, když se něco takového odehrává vzájemně.

A protože to je ze Žďárského potoku už jen malý kouslínek cesty, ani jsme se nestačili ohrát, když tu nám bleskly střechy

hostince zvaného V Rusku a před vchodem nás vítaly máničky přišedší z dolnomoravského úvalu, tedy z Hané, neboť se jednalo o družební akci, která má hluboké kořeny v dlouholetém přátelství mezi undergroundem rýmařovským a uničovským, který se pouze rozšířil na kapely především olomoucké.

Miky Marusjak Poetic Band, Traviny jas, Wý play aparát, Piáno, B.B. ZDE, Hynkovy Zámky, Eelektrická svině, Špinavé spodní prádlo a rýmařovská Sibéria, to jsou jména kapel, kapel, které nás hosty přenesla kamsi do dimenzí, odkud se ani člověku nechce zpět.

Protože se v nich setkává jak s tím, co má rád, tak i s kamarády a to nejen s těmi živými, ale i s těmi, co už odešli do nebeského baru, kde si Džuki dává páku s Bohouškem a kde z jukeboxu hrají Led Zeppelin a Sabbati na plné koule a skrze kouř z trávy není vidět dál než na půl metru.

A musím říci, že jsem se tam potkal se spoustou kamarádů ať z tohoto nebo druhého světa, protože jsem už dlouho neprožil něco tak hezkého. Tak jako kdysi, když jsme teprve vycházeli každý na svou cestu a přesto, že každý z nás si vybral tu svou, tak nás nikdy vlastně nerozdělily.

Protože každá správná cesta vede na správná místa, kde se setkáváme. Stejní, jací jsme vyšli. A ti kdož se změnili, těm přejme, aby opět našli kudy jít. A protože se těm, kdož za touhle úžasnou akcí stojí, sluší poděkovat a uklonit se až k zemi, klaním se tedy směrem k Rýmařovu jako pravověrný muslim k Mekce a provolávám Čárlsu akbar!

Miroslav Václavěk

Představujeme: Jan Kozák

Představujeme autora, s jehož tvorbou se setkáme v dalších číslech Uši a Vítr. Řeč bude na téma Dědictví vědecké moudrosti / indoevropská duchovní tradice, u Indů, Peršanů, Slovanů nebo Keltů / Kořeny indoevropské duchovní tradice. Z knihy Kořeny indoevropské duchovní tradice.

Jan Kozák se narodil 21. 5. 1951 v Praze. Po studiu na gymnáziu vystudoval na FFUK obor archivnictví-dějepis. Kromě studia medievalistiky se také 3 roky věnoval na katedře dějin starého Předního Východu klínopisu (babylonštině, asyrštině a sumerštině) a poznávání starověkých kultur.

Po ukončení 5. ročníku se během dokončování diplomové práce dostal svou výzvou na obranu práv nečlenů SSM na fakultě do konfliktu s normalizačním vedením FF a byl za „neoprávněné svolání schůze“ poškozovaných nečlenů SSM vyloučen z fakulty a zbaven tak možnosti zakončit svá studia státní zkouškou z diplomového předmětu. Zároveň byl obvodním soudem pro Prahu 1 odsouzen k 9 měsícům vězení s podmíněnou lhůtou dvou let.

Jako nepřítel normalizačního režimu byl zbaven i vojenské hodnosti, nabytý dvouletým navštěvováním vojenské katedry, a poslán jako voják na dvouletou vojenskou službu. Zde pod přísným dohledem vojenské kontraspionáže byl několikrát vězněn ve vojenském vězení v sídle posádky Žatec a posléze mu byl na žádost vedení vojenského útvaru v Žatci proměněn podmíněný trest na nepodmíněný. Trest vykonával v NVÚ Dřín u Kladna.

Po návratu z výkonu trestu (1977) se marně ucházel u řady firem o jakékoliv pracovní zařazení – byl nepohodlný i dokonce jako závozník u firmy Ovoce zelenina. V hysterii rozpoutané tehdejšími komunistickými sdělovacími prostředky ohledně Charty 77 se ho bál jakýkoliv vedoucí personálního oddělení přijmout. Jedinou možností obživy se mu proto stalo mytí schodů v činžovních domech. Tuto práci vykonával 5 let a teprve potom mohl nastoupit jako lektor němčiny a latiny v Kulturním domě Na Blatných v Praze 6.

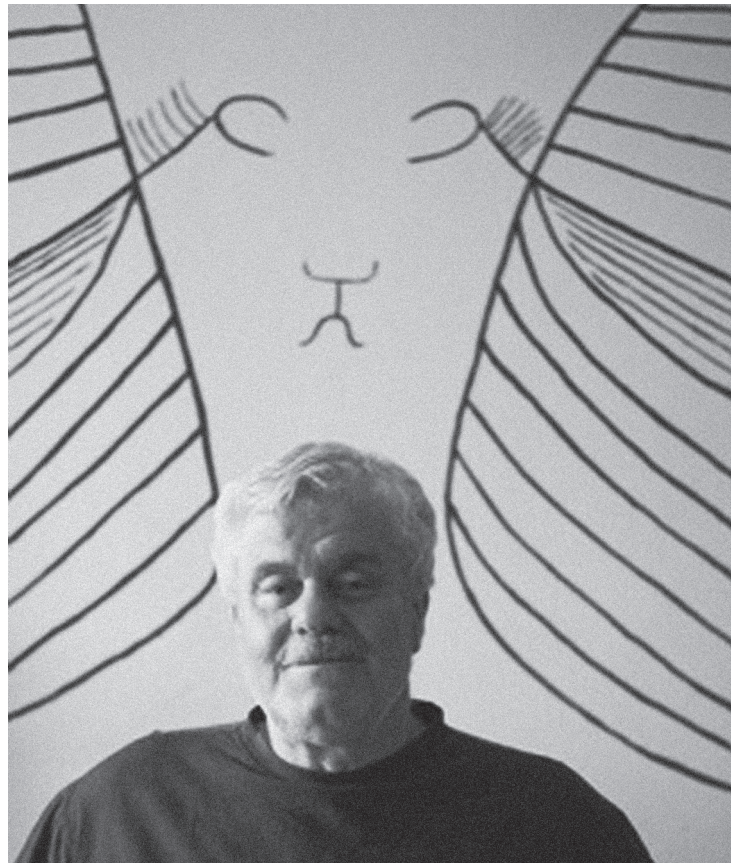
Po změně režimu v roce 1989 byl plně rehabilitován a mohl dokončit svá studia. Jeho vědecký zájem se již řadu let orientoval na studium východních duchovních škol, především na buddhismus, indickou džánna-márgu, studium sanskrtu a antické gnoze. Výsledkem tohoto zájmu bylo založení vlastního nakladatelství Bibliotheca gnostica, kde od té doby až do současnosti publikuje výsledky své badatelské a překladatelské činnosti. První knihou jeho Bibliotheky bylo vydání nejstarších Buddhových rozprav podle vynikajícího německého překladu K.O. Neumanna.

Díky svým znalostem orientálních duchovních škol mohl detailním srovnáváním textu Nového zákona s nově objevenými gnostickými texty z Nag Hammádí dospět k poznání o pravém způsobu vzniku evropského biblického křesťanství. Komparativní metodou dokázal ve své knize „Evangelium neznámého boha“ (1994) prioritu textu gnostického Tomášova evangelia před texty synoptickými evangelií NZ.

Rozpoznáním židovských interpolací v gnostických textech (především v Hippolytově spisu Vymítání všeho kacířstva) dokázal také nalézt skutečného autora výroků, připisovaných v Bibli nápodobou gnostického učení fiktivně vytvořené postavě židovského „Ježíše Krista“. Objevil a popsal metodu „camery obscury“, kterou se západní tradice zmocňovala východního duchovního dědictví. Tím ukázal cestu, jak se osvobodit z hlubokého omylu, do kterého byl evropský člověk uvržen prostřednictvím domnělých „svatých“ textů Bible a otevřel tak novou cestu poznání. Pochopením indické vědecké tradice ozřejmil a vysvětlil pravý smysl a cíl árijské duchovní školy a rehabilitoval tak starou indoevropskou filosofii.

V rychlém sledu za sebou vycházely pak v jeho nakladatelství

Bibliotheca gnostica knihy, které otvírají českému čtenáři dveře k jeho skutečným duchovním kořenům. Po přeložení základních sůter buddhistického pálijského kánonu (21 řečí askety Gótama

zvaného Buddha – 1993) následovaly četné překlady z gnostických textů (Evangelium „neznámého“ boha - 1994, Křesťané před Kristem, za Krista a po Kristu - 1995, Příběh o povstání hada - 1996), qumránských svitků a latinských spisů raných křesťanů (především Hippolytus: Vymítání všeho kacířstva - 1998). V roce 2001 vyšla ve světle nového poznání i souborná učebnice nově interpretovaných dějin náboženství „Kořeny indoevropské duchovní tradice“.

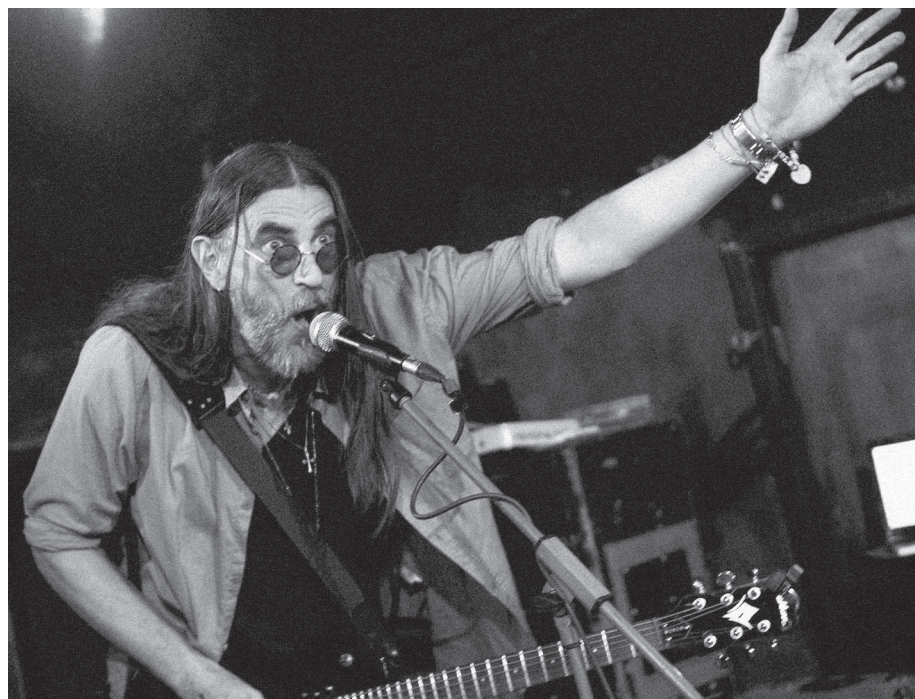
Od roku 1993 studuje sanskrt a připravuje k vydání poklady sanskrtské vzdělanosti. V jeho prvopřeklady ze sanskrtu vyšlo v Bibliothece Ašvaghósovo dílo „Buddhačaritam“ – nejznámější a nejrozsáhlejší legenda o Buddhově životě, a také rozsáhlý „Manuův zákoník“, který určoval po tisíciletí společenský řád společnosti nejenom u Indoevropanů („Árijců“), ale u mnoha dalších národů.

V roce 2000 zakládá „Prokopskou školu indoevropské duchovní tradice“, v rámci které pořádá výuku sanskrtu a kde se až po dnes již velké množství posluchačů živě seznamovalo a seznamuje s novým paradigmatem, který bude postupně nahrazovat ideologii židokřesťanství.

Od roku 2000 také přednáší jak v Praze, tak na pozvání po Čechách a na Moravě o podstatě indoevropské duchovní tradice a o novém osvobozeném pohledu na svět, který tato škola pro českého čtenáře přináší.

V současnosti připravuje k vydání nový gnosticky komentovaný překlad sanskrtského textu Bhagavadgíty.

Důkazy: Festival Homér's memorial 2018

Homérs Memorial 13. ledna 2018, klub Paradox Brno. Zleva nahoře, doprava dolů: Křest Revue DNO: Sobola, Bartoň, Vlach; Lamram Jam - Renáta; křest CD Terra Ignota - Otomar, Ťovajz; feministický klub Jaroslava Erika Friče, Sladké tajemství Českopolského přátelství. Fotografie pořídil Zdeněk Vykydal.

Z chacharova sudu: Užívejte si svou samotu, alespoň někdy

Slovo samota má pro většinu lidí velmi negativní charakter, a samota je tedy pro ně nesnesitelná. Jistě, pokud si samotu člověk opravdu nepřeje, a žije v ní dlouhodobě, tak to pro něho určitě představuje velmi zdrcující skutečnost. Ale ten, kdo si samotu dobrovolně vybere, ať je již dlouhodobá, nebo je sám jenom občas, pro takového jedince může být toto prožívání svého bytí velmi inspirativní, jelikož pobyt o samotě je pro něho přirozenou možností vlastního zrání. Ale i člověk, který se neustále pohybuje někde ve společnosti dalších lidí, tak i on je ve skutečnosti na všechno sám, vše si musí nakonec sám vyřešit, a sám o věcech, které se týkají jeho vlastního života, rozhodnout. Není také v podstatě důležité stýkat se za každou cenu s velkým množstvím lidí, a mít tak mnoho povrchních známých, pro člověka vlastně nedůležitých. Je lepší mít přátel málo, třeba i velmi málo, ale přátel takových, na které se člověk může opravdu spolehnout.

Není ani důležité být neustále v blízkosti člověka, kterého milujete. Láska přece nezávisí na neustálé bezprostřední blízkosti lidí, kteří se mají rádi, nezávisí na tom, jestli jsou od sebe, v tomto momentě, daleko, nebo blízko. Láska nebo náklonnost mezi lidmi buď je nebo není. Partner nemůže být náhradou ani záchranou, a každý člověk i v takovém vztahu musí zůstat především sám sebou. Neustálá blízkost dalšího člověka tak často vzbuzuje negativní emoce a agresivitu.

Samota tedy vůbec nemusí být zlá, jelikož každý sám přece nejlépe ví, nebo by měl vědět, co prožívá, co je pro něho důležité, jak se sám ve svém nitru cítí a po čem touží. Pouze člověk sám si může vyřešit své vlastní problémy, které ho zatěžují, a jedině on sám pak může opravdově změnit svůj život. O samotě také člověk nemusí nikomu nic sdělovat nebo vysvětlovat, nemusí se cítit špatně z toho, jak působí na druhé, může se plně soustředit pouze sám na sebe. Vše je především jeho vlastním problémem, většinu jiných lidí, i když ho třeba i vyslechnou, jeho vlastní problémy v podstatě nezajímají. Každý alespoň občas samotu potřebuje, aby si v tichém usebrání mohl klidně řešit a uspořádat své vlastní problémy, aby mohl přemýšlet nebo naopak meditovat. V samotě, třeba i krátkodobé nebo dočasné si člověk může lépe utříbit své myšlenky, může se v klidu zamyslet sám nad sebou, může se podívat na věci z nadhledu, uvědomit si, co dělá dobře, a co špatně.

Samota také představuje důležitý prvek v mnohých náboženských systémech, především v těch, v nichž je zdůrazňována role samoty a ticha potřebného třeba pro meditaci, kontemplaci, modlitbu nebo půst. V samotě tak žije velké množství svatých mužů a poustevníků.

Vladimír Jaromír Horák

SPÍCÍ ANDĚL

Okoralé hřbety knih
vyrvané ze zteřelých vazeb
leží na podlaze
bývalého evangelického kostela.
Jak usedavý pláč
ospalé meluzíny v komíně
meluzíny
která je celá od sazí
od sazí
které už roky
nikdo nevymetl.
I skála má srdce
ukryté v kameni
i skála.
Jak anděl strážný
který usnul
s přicházejícím večerem
když ses procházel
po římse
zvětralé časem
vysoko nad mravenčím hemžením
doposud tak vzdáleným.
Padáš do ticha
...plesk

SVĚTLO Z BOŽÍ DLANĚ

Tonzura za sklem
v okenním rámu
končícího dne
jak ohyb řada
v modrých paprscích nekonečna.
Dechem orosené sklo
odráží světlo
vycházející z boží dlaně

v odlesku paprsku
večerního ticha

V STROM SE SCHOVÁŠ

Jak dřevo rakve
které také přece
kdysi pučelo a pouštělo mízu.
V strom se schováváš
v objetí letokruhů
odcházíš.
Bidlo se noří do vody
posvátné kalné řeky.
Plamínek
který zhasne
po každém poryvu větru.
Dobře mi s tebou
vůbec nebylo

V TICHÉ BOLESTI ODPUŠTĚNÍ

Náhrobky bez křížů
na podupané zemi
zívají do prázdna.
Kříže na Golgotě
v tiché bolesti
odpuštění.
Vnímání ticha
kdesi v předjaří.
Pustina asfaltu
rozpukaná mrazem
cení své zuby
na sněhová mračna
objímající nekonečnou čáru
zteřelého obzoru
němého tušení

SNÍCÍ SLEPICE VZHÍŽÍ VYSOKO DO OBLAK

Máchání křídel orla
kterého uviděla zmuchlaná slepice
zavřená na bahnitěm dvorku

orla
vznášejícího se kdesi vysoko
kdesi v oblacích

slepice na bahnitěm dvorku
která má přece
také svá křídla
a která sni o tom
že jednoho dne
zamáchá křídly
a vznese se nad střechu domu
a pořád výš a výš
někam do oblak
třeba až ke stropu
svého tmavého slepičího kurníku

BREAK DANCE

Divoce tančící Kristus
na zteřelém provaze
kdesi pod vesnickým pódiem
falešná hýřivá hudba
duní a zní
zní tak hlasitě a dlouze
do ticha šumí jak horská bystřina
otrávená olejem a jedem
omšelého neodbytného zmaru

Vladimír Jaromír Horák

Traumerův sloupek:

Cesta do pekel

Ve větru se k zemi zvolna snášel sníh. Uvnitř domu za okny bylo fajn, topení hrálo, ale venku, tam to stálo dost za houby. Ulice již od brzkého rána postupně zaplnily kreatury ze zimních pohlednic, které neustále prudily se stavěním sněhuláků a ostatními volnočasovými zimními aktivitami.

„Tak dnes nastal ten den maminko,“ řekl Herman a přestal sledovat dění za okny.

„Co si dáš ke snídani?“ zeptala se jeho matka úplně mimo téma, které začal a aniž by se k němu otočila, dál se věnovala své práci v kuchyni.

„Zatím nebudu nic jíst maminko. Jen jsem vám chtěl oznámit, že dnes je ten den, na který jsem celý svůj dosavadní život čekal.“

„Jaký den?“ zeptala se překvapeně matka.

„Den absolutního oproštění se od veškerých manuálních prací v zaměstnání. Dnešním dnem po téměř třech desítkách let ukončuji pozvolnou likvidaci své osoby fyzickou prací za mizerný plat, přesně jak je v tomto státě nepsanou tradicí. Poctivou práci člověk nezbohatne, tak co se nadále namáhat,“ vysvětlil jí vše Herman.

Matku to zjevně docela překvapilo a možná i mírně vyděsilo, ale nedala na sobě nic znát a pokračovala v hovoru se svým synem otázkou:

„A co máš chlapče v plánu dělat?“

„Pro začátek v kotli spálím veškeré svoje modráky,“ odpověděl jí.

„Chceš spálit všechny montérky? V čem budeš hochu chodit po vesnici? Včera jsem ti zrovna přišla nové záplaty, taková škoda,“ otřela si slzy do kapesníku a přešla do komory, aby Herman neviděl jak pláče. „On se snad zbláznil,“ pomyslela si pro sebe a začala přerovnávat lahve s archivní pálenkou. Minulý rok bylo dostatek ovoce. Je třeba udržovat archiv, ale stejně třeba je i kořalku popíjet. Traumer si vzal jednu z lahví, tu nejbližší, otevřel ji a pořádně z ní upil. „Paráda, jde se na věc,“ prohodil poté více méně do prázdna jen tak pro sebe.

Přešel do pokoje, otevřel skříň, vytahal z ní veškeré montérky, tedy téměř všechny svůj oděv, který kdy nosil a naházal ho do pytle. Cestou ke kotli se zastavil ještě u botníku a k montérkám šoupl ještě dvoje holínky a tři páry gumofilcové zimní obuvi. Už nic z toho nebude potřebovat, zítra si koupí ve městě nějaký slušivý oblek a svět bude hned vypadat trochu jinak. Už se nebude se škaredýma, nemytýma holkama válet na louce vedle lesa v seně mezi kravskými lejny. To se stane minulostí, bude to pouze hořká část historie, pokud si na ni vůbec někdy vzpomene.

Časem přijdou jiné ženy. Modelky.

Zapálil si cigaretu a zakopl o slepici. „Krávo jedna pitomá,“ zaržal na ni a ona mu šla raději z cesty. Trvalo to jen dva prásky z válce a stál u kotle.

Téměř dvě hodiny se nad ním loučil se svým ošacením a u každého kousku vzpomínal na rok jeho fasování v zemědělském družstvu. Montérky se změnily v popel, gumáky udělali na nebi pořádný dým a to bylo všechno. Traumer si otřel slzu, která mu stékala po tváři a možná to ani nebyla slza, ale spíše pot z toho horka u kotle. Vyšel na dvůr a to, co na něm spatřil mu přímo vzalo dech. Znovu upil z lahve se slivovicí a vyděšeně pozoroval zvláštní věc, která přistála mezi slepičím trusem a zbytky sněhu po dnešní vánici. Tentokrát to nebyla mimořádně velká megavagina jako nedávno v třešňovém sadu plném oběšenců, nýbrž něco opravdu mimozemského. Podobu toho tělesa nedokáže Herman dodnes pořádně popsat.

Nedokáže popsat ani podobu divného tvora, který s onoho tělesa vystoupil. Ten tvor byl moc divný na to, aby ho vůbec někdo někdy dokázal popsat. Traumer upil další hlt z lahve a couvl o tři, čtyři kroky dozadu do dveří, bylo mu jasné, že onen tvor nepřichází v míru a nepřináší mu mezigalaktickou lásku. Měl daleko do krotkosti pitomých slepic, kterým denně nadával do krav či do koz. Sáhl za sebe a nahmatal motorovou pilu. Uchoopil ji do rukou a podařilo se mu ji kupodivu bleskurychle natáhnout. Tvor se pomalu přibližoval a Herman už opravdu dostával strach. Motorová pila vztekla vrčela. Ještě si zapálil a dal další hlt pálenky, než se na přibližující zrůdu vrhl a řezal a řezal. Nic jiného se v té chvíli dělat nedalo. Montérky byly všechny v trapu, sliz se mu lepil na trenýrky a nahé tělo. Byl to boj na život a na smrt.

No nic, rozhodl se, že to dotáhne do konce a potom po sobě vše uklidí, aby to neviděla matka. Ta by zase vyváděla.

Herman neměl nikdy rád návštěvy, k nikomu proto nelezl a očekával tedy od ostatních, že se budou chovat stejně. Tohle ať si nezvykají, on také u nikoho nepřistává na dvorku a nezaplňuje okolí nechutným slizem.

Koneckonců zítra zajede autobusem do města a koupí si ten oblek, co o něm už dlouho přemýšlí. Potom si sedne v kuchyni na židli a bude se těšit z příchodu modelek. Na manuální práci již nikdy nesáhne...

Herman se za vámi broučkové vrátí v dalším Traumerově sloupku, tak se těšte!

I. K.

Za lubem: Máme je u Pána

II.

Přátelé.

Po prezidenstských volbách.

Jsem zvyklý ve volbách s masou voličů prohrávat. Město Praha taky. To si říká o útěchu, o naději. Předně – profesorovi Jiřímu Drahošovi chyběl jen kousíček – 160 000 hlasů, to bylo o prsa, o kuřecí prsa. Pavel Rychetský na český lid pěl chválu. První volbu prezidenta v roce 1989, kdy byl zvolen Václav Havel, označil za „hvězdnou hodinu“ nás Čechoslováků. A řekl to známé: „Za 40 let od éry komunismu doroste nová generace.“ A hledme: jen za 28 let je to při prezidentských volbách jen o kousíček, jen o prsa. Není to skvělé? To je ten zápas o naději, o nové nadšení. Lidi rozumnými dělá nadšení Boží. Nezbyvá nám jen partyzánsťina, jde o normální život. Peníze nebo život. Připomenu píseň, kterou mám na mysli: „Ó jen víru mít, doufat a jít, jednou budem dál, já vím.“ Anebo druhou verzi: „Ó srdce mé to ví, už s tím počítá, my to vyhrajem v ten den.“ To byla útěcha. Ulevilo se Vám?

I.

Milí,

no a co?! No a co, že jsme v sobotu prohráli* a dostali na hubu?! Učitelé musí dál učit, popeláři vyvážet odpad, doktoři léčit, ma-

minky rodit, porodníci jim při tom asistovat... A z těch sedmi podstatných věcí, na kterých nesmíme přestat pracovat my, je tahle ta nejméně důležitá.

A vůbec... na to, že bojujeme proti celé divizi padlých andělů nebo (sami si vyberte) celé divizi rozvědky nepřátelské velmo-ci, na to je výsledek voleb neuvěřitelně dobrý. Je nás polovina, vůbec ne malá bublina, která už nemá nic společného se svým lidem – jak by to chtěla ta divize.

Je to jako v pohádce *Jak dědeček zasadil řepu* a vyrostla veliká, převeliká... Nepodařilo se nám prezidenta a jeho сортир (sortír) z hradu vytáhnout. O fous. Ale i v té pohádce se to přece podařilo až na poněkolkáté, vždycky ještě museli někoho přizvat – bábu, vnučka, vnučku, pejska, kočičku – a nakonec myšku. Až s myškou se to konečně podařilo. Samozřejmě nám nikdo nezaručí, že příště už se to podaří. Ale je na nás, jestli to zkusíme a jestli o tom s myškou budeme mluvit. V pohádce je rozhodující, že se na tahání řepy nakonec domluvili i pejsek s kočičkou a s myškou. Přitom pejsek by měl kočičku honit na strom a kočička by se měla pokoušet myšku sežrat, ne s ní spolupracovat. Když jsme sledovali diskuzi ve společnosti a v naší církvi evangelické, jak spolu neumí mluvit liberálové ani tradiční, leví s pravými – a s pietisty se nebaví vůbec nikdo, zdálo se nám, že se ještě bába hádá s dědkem. Po nečekaném jednání poražených prezidentských kandidátů po prvním kole voleb se ukázalo, že až po pejska už táhneme spolu, přidává se snad kočička a hledáme myšku... Převeliká řepa nemusí být hradní pán. Může to být celý ten zdánlivý marasmus, bujení lží, posměch pokusům žít v pravdě. Řepou může být i naše slabost a podléhání deziluzi, temnota post-pravdivé doby, opoziční smlouva...

Samozřejmě víme, že v současném způsobu volby vítěz bere všechno – a on opravdu bude brát! – a uvědomujeme si tíhu toxického mraku, který na nás jakoby sedá do příštích pěti let. Kdo znáte ságu Pán prstenů, budete možná souhlasit, že jsme na tom po sobotě trochu jako nesourodé společenstvo ve chvíli, kdy Gandalf padl do tmy pod horami v Mórii a šokovaní zděšení přátelé prchnou ven, padnou na kameny kolem a jen pláčou, dospělí i malí. Hranicář Aragorn je v té nejtěžší chvíli nepříjemným hlasem zvedá, aby utíkali dál. „*Pro smilování Boží, nech je chvíli být, říká jeden z bojovníků*“, ale on je žene bez oddechu do dalšího – bezpečí? nebo nebezpečí? Stejně tak my teď nemůžeme zůstat stát a fascinovaně hledět na to hradní politické... sovětsko-čínské porno. Musíme okamžitě vstát a dát se na cestu. Nepodléhat beznaději – přesně to by se jim totiž líbilo! To, jak se zachováme ve chvíli na dně, je důležité. Je důležité nepřestat pracovat na těch zbylých šesti důležitějších věcech.

Možná jsme v situaci Izraelců, ještě kdysi bez krále, kteří nemůžou brečet, protože Náchaš Amónský s přesilou jim chce každému vyloupnout jedno oko, zotročit je a oni se bojí a ohýbají. Když to uslyší Saul, sedne na něj děsivý svatý vztek, zvedne mandle nejdřív svým a pak nepřítelům. To je král! Takového nám, Samueli, dej! Možná jsme v situaci Saule a jeho mužů, kteří stojí před zdrcující přesilou Pelištejců a nechají se urážet a ponižovat obrem Goliášem a natahují moldánky. Tentokrát se „bohovsky“ navzteká David a urazí posměvači palici. To je prezident, Samueli! Toho nám dej za krále! A Samuel nerad – a Hospodin *velmi* nerad.

Ani kdybychom totiž minulou sobotu vyhráli, neměli bychom nic vyhráno. Protože to není v králi ani v prezidentovi. Je to totiž v každém případě na nás.

Není proto žádný čas opíjet se po porážce. Není čas vrhnout se na chalupy jako za Husáka, i když mnohé tu Husáka připomíná a něco tu smrdí skoro podobně jako známý zvací dopis. Je čas jednat ještě víc než před tím. Naše víra přece není víra mocných a vítězů. Ježíš byl přece *loser*. Narodil se skoro na hnoji a popravili ho a jako odpad vyhodili za hradby na smetiště. Naše víra nás

nepřivede na trůn. Spíš naopak. Takže je vlastně všechno celkem v pořádku. I když to zní blbě.

A cože jsou ty jiné věci, o tolik důležitější, než jakého má český národ prezidenta? Na čem to máme dělat? No... proč Samuel s Hospodinem nechtěli krále? Protože důležitější je důvěřovat a hledat Boží věci, které jsou mezi námi ne mocné, ale bezmocné:

1. Zkoušejme znovu a znovu mírnit a napravovat všechna nepřátelství a rozbité vztahy, ve kterých jsme. Pokud jsme někteří blízko rozvodu, ještě jednou se zkusme dohodnout. Třeba jen kvůli dětem, které poraníme. Hledejme jejich radost. Když chceme přemluvit myšku, aby táhla spolu s námi, musíme se k ní konečně začít chovat slušně.
2. Pečujme o své děti. Svě i ty, které máme všichni spolu.
3. Víc než včera potěšujme druhé, opuštěné, trápící se. Pro samou starost na ně nezapomeňme.
4. Radujme se v Pánu vždycky – to je prosté.
5. Starejme se o vdovy, staré a sirotky. Starejme se o hosty mezi námi, aby nám byli jako domorodci. Zkusme je milovat. I když se to prezidentovi ani lidu nelíbí. Ježíš byl cizincem v Izraeli, v Egyptě a vůbec v našem světě.
6. Měřme poctivými mírami na trhu i u soudu atd.
8. Nelžeme.
9. Rozdávejme své peníze, zkoušejme to. Zkusme aspoň 17× za život zaplatit desátky. I my faráři.
10. A modleme se. Třeba i za lakomou Barku. Klidně skrytě v komůrce.
11. Zkoušejme milovat své nepřátele nebo o tom zkoušejme aspoň vážně přemýšlet. Zní to nemožně, ale je na to jednoduchý figl, známý už před rokem 1415: Milujme hriešníka. Nenávidíme pouze jeho hriech.
12. Ze všeho nejdřív hledejme Království nebeské a Lásku nebeskou.
13. Hlavu vzhůru. I srdce. Máme je, sakra (svatá), u Pána.
14. Čtème *Magorovy labutí písně*, které napsal v díře – v třetí nápravě ve Valdicích mezi vrahy. Pokud nějaký máme, smekněme klobouk před tím magorem, dojemným *loserem* a svatým vojákem.
15. Buďme dobrovolně *pravdoláskaři*. Je to sice nadávka... ale je něco víc mezi námi než pravda a láska?
16. Mějme soucit s panem prezidentem, je starý a nemocný. Nenávidíme jen jeho lhaní, pomstychtivost a vulgaritu, jeho způsob bytí prezidentem a jeho kolaboraci. Jeho ne.
17. Žijme v lásce Boží.
18. Atd. (doplňte)

Za sedmé: nerezignujme na politiku.

Že je těch důležitějších věcí před tou sedmou důležitou věcí víc než šest? Samozřejmě, že je! A to nejsou zdaleka všechny! A k tomu to máme celé na přeskáčku, vůbec to není systematické!

Sestřičky a bratři, dostali jsme nakládačku. Ale teď je čas omýt si obličej, obléci si čisté šaty a vyrazit ven jako David, když prohrál boj o život Batšebina děťátka. Není možné zapomenout se radovat. Ve skutečnosti žijeme úžasnou dobu, stejně ohroženou a stejně skvělou jakou byla legendární první republika.

Tak se radujme. Dokud je čas. *I kdyby lásky poslední den měl být.* Tak se tulme. Jako magoři. K sobě navzájem, k svobodě a k Božím věcem ...

*(těm kteří vyhráli, se samozřejmě omlouváme za hrubé zjednodušení, ale nevíme, jak to pojmout do jednoho dopisu)

Vaši Svátá Karásek a Tomáš Cejp

Doporučujeme:

PARALELNÍ UNIVERSITA

JOSEFA ŠAFAŘÍKA

Klub Rusty Nail, Brno, Veveří 57

12. duben 2018, 19 hod.

VLADIMÍR LÁBUS DRÁPAL, PETR BUBÁK BUBLÁK,
ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLO

10. květen 2018, 19 hod.

JOSEF ŽÁČEK, BURGTHEATER

31. květen 2018, 19 hod.

JOHN BOK, PO PRACOVNÍ DOBĚ

6. duben 2018

NAPŘÍČ – Večer Potulné akademie / Galerie Jana Steklíka

Kafe na gauči, Brno, Kopečná 20

19. duben 2018

V ZÁKOUTÍ NA GAUČI

Kafe na gauči, Brno, Kopečná 20

JAKUB CHROBÁK, ŤOVAJZ & SPOL.

21. duben 2018, 16 hod.

Křest almanachu JESETERKA, č. XI

Klub Paradox, Brno, Křížová 20

ŤOVAJZ & SPOL., KYL THE SISTEM, MÁG MÁK SLIMÁK

27. duben 2018, 19:30 hod.

LAMRAM JAM KŘTÍ CD PEŘEJE

Klub Bajkazyl, Brno, Dornych 2a

LAMRAM JAM, SOUNDS OF OCCUPATION, LAĎA KRUTA

18.–20. květen 2018

PONAVAFEST

Lužánecký park, Brno

BRÜNFELD, JANNIS MORAS & BANDA, NARAJAMA, ZUBY NEHTY,

DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN, IVA BITTOVÁ & ČIKORI, HELEMESE

25. květen 2018

NAPŘÍČ – Večer Potulné akademie / Galerie Jana Steklíka

Kafe na gauči, Brno, Kopečná 20

15.–16. červen 2018

KRÁKOR – 20. ROČNÍK

Ruiny Hitlerovy dálnice Brünn-Ostopovice

FKLETZI, IDIOT CRUSOE, HOKR, KVĚTOSLAV DOLEJŠÍ, THE PAU (PL),

ČVACHTAVÝ LACHTAN, HERNABAR, SONGS FROM UTOPIA (CH),

AŤ SE SNAŽÍ ONA, YLO AFRICKÝ SLON, ZPUTNIK, EČ, NŠOČI, ŽIVA

BAND OF HEYSEK, MRTVÁ ŽIDOVSKÁ KOŤÁTKA, 3D FLY, BARBAR PUNK,

DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN, INŽENÝR VLADIMÍR, TERAOKOTOVÁ

ARMÁDA, DRUŽINA PRINCE MRAKOMOURA, ĎABLOVI VČELAŘI

a mnoho dalších... Poesie, kravál, film...

OSA nechte doma, pro nenechavce klec a rybníček.

Dvě scény: Ears&Wind Records a Knapenkultur.

S podporou Rádio Cyp, Dráťák, Underground rádio

24.–25. srpen 2018

FESTIVAL NAPŘÍČ

KONEC LÉTA U SKALÁKA

Skalákův mlýn, Meziříčko u Želetavy

19.–20. říjen 2018

FESTIVAL POESIE POTULNÝ DĚLNÍK

Klub Paradox, Brno, Křížová 20

Oheň na střeše:

Symbolické hodiny posledního soudu, tzv. „Doomsday clock“ reprezentují odpočet k eventuelní globální katastrofě. Letos se přiblížily dvanáctce nejbližší od roku 1953 ••• Na slovensku byl zavražděn novinář Jan Kuciak se svou snoubenkou, na vině může být italská mafie napojená na slovenské politické špičky ••• V 76 letech zemřel fyzik Stephen Hawking ••• Andrej Babiš prohrál spor, podle slovenských soudů byl agentem Stb ••• Evropě se zpozdl čas zhruba o šest minut, může za to nedostatečná dodávka elektrické energie z Kosova, informoval technet.cz ••• Ruská státní televize opět vydávala video z české počítačové hry Arma 3 za záběry z ruského působení ve válkou zmítané Sýrii ••• Egyptská zpěvačka Sherine Abdel Wahab byla odsouzena na šest měsíců do vězení za urážku řeky Nil ••• Na palubě letadla mezi Vladivostokem a Soulem vypukla panika kvůli poruše motoru, cestující následně ztratili zábrany, zapálili si cigarety a s vidinou brzkého konce se začali oddávat alkoholu. Po hladkém přistání dostali pasažéři pokutu po pěti stech rublech ••• Allan Pacey z University of Sheffield: Dokázali jsme, že uživatelé proteinových nápojů mají snížený počet spermií v ejakulátu a mnozí dokonce žádné ••• Zatčený dealer v anglickém Essexu ukrýl drogy v trávicím traktu. Už 35 dní odmítá jít na velkou. Mluví gastroenterologické společnosti prozradila, že je to jen otázka času a až mu povolí svěrač, tak policie bude u toho ••• Americký prezident Donald Trump plánuje vyzbrojit učitele ••• Finanční úřad pro Jihomoravský kraj nechal zavřít hospodu na Dukelské třídě v Brně, jelikož ignorovala zákon o EET ••• Miloš Rozner ze strany SPD opět exceloval, tentokrát výrokem o koncentračním táboře v Letech, když jej nazval neexistujícím pseudokoncentrákem. Karel Schwarzenberg na něj za Lety podal trestní oznámení ••• Zimbabwským mužům jsou kondomy z Číny malé ••• Na automatech či v kasínu si v Česku nově zahraje už jen člověk po registraci s občanským průkazem. Provozovatel herny mu zřídí hráčské konto, kde si může hráč nastavit výši maximální sázky či prohry. V budoucnu bude moci stát blokovat hráčská konta lidem, kteří pobírají dávky nebo vyhlásili bankrot ••• Zdeněk Troška radil voličům před volbami: Pokud chcete žít v klidu a pokoji, volte pana Zemana. Ten bude bdít nad námi jako nikdo ••• Firma jménem „Katolická distribuce“ v Polsku distribuuje plyšovou hračku Ježíše. Vyjde jen na něco kolem 700 Kč (120 Zl) ••• Finskou kapelu Die Retardovaný koksoplyn zakázali v Brně, Delfíni vystoupili v Plzni ••• Rusové z Magnitogorsku vymysleli nový sport – plavání s kalashnikovem na zádech. Chlapci z mládežnické polovojenské organizace Junarmija v bazénu soutěžili v plavání s automatickou puškou AK-47 na zádech ••• V Polsku od letoška platí nový zákon, podle něho jestliže chcete prodat pozemek, na němž je nějaká vnitrozemská voda, stát má předkupní právo ••• Soukromá raketa Falcon Heavy Elona Muska vynesla do vesmíru osobní automobil

Φ&Γ

Předplatné:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 30 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění propijeme.

Kontakt: redakce-usiavitr@email.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vychází jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: j. e. f., Miky Marusjak, Miroslav Václavěk, Vojtěch Landa, Jeroným Nikdo, Vladimír Jaromír Horák, Ivosh Krejzek, Tom Odpad, Luboš Vlach, Jiří Kačur. Dvorní fotograf: Zdeněk Vykydal. Volitelná příloha: CD Já jsem poznal - U nás na hřbitově